

Giữa Vạn Nhân Thiên Hạ Chỉ Yêu Độc Mình Em!

Contents

Giữa Vạn Nhân Thiên Hạ Chỉ Yêu Độc Mình Em!	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16: Phiên Ngoại: Hồng Trần Vạn Trượng, Độc Luyện Tích Triều	37

Giữa Vạn Nhân Thiên Hạ Chỉ Yêu Độc Mình Em!

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cổ đồng nhân, hiện đại, hài, ngược, HEEdit: NguyệtVĩ thế, tâm tình của Thích Thiếu Thương cũng có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-van-nhan-thien-ha-chi-yeu-doc-minh-em>

1. Chương 1

Đầu xuân.

Dương quang ấm áp, gió nhẹ phiêu phiêu, mỹ cảnh hữu tình tràn ngập đặc ý.

Vì thế, tâm tình của Thích Thiếu Thương cũng có thể nói đang hảo đến mức khó mà hình dung được, gặp ai cũng cười đến phong vân biến sắc. Đặc biệt là sau khi gặp được Túc Hồng Lệ tại cảnh cực hành lang thì hai lúm đồng tiền trên mặt đã sâu đến mức rớt được cả nước vào.

“Sớm a, Hồng Lệ...”

Mỹ nhân đệ nhất cảnh cực Túc Hồng Lệ cũng thần thái ung dung, ôn nhu đáp lời Thích Thiếu Thương:

“Sớm.”

Thích Thiếu Thương ghé sát bên tai nàng, thì thầm:

“Sau giờ tan ca cùng nhau đi ăn cơm!”

Hồng Lệ mỉm cười gật đầu, cũng liền rời đi.

Thích Thiếu Thương nhìn nàng tiểu ý tựa hoa xuân, mặt cũng ngậy ra như bánh bao bị cắn mất một miếng.

“Người đã đi xa rồi a!”

Có người bên tai hắt hét lớn một tiếng. Thích Thiếu Thương nhú mày, không cần quay lại nhìn cũng biết, chỉ có thể là Nguyễn Minh Chính.

“Anh không có điếc nga!”

Nguyễn Minh Chính liếc nhìn Thích Thiếu Thương một cái:

“Em là hảo tâm, sợ anh biến thành vọng thê thạch mà thôi!”

Nói xong quay đầu bước đi.

Thích Thiếu Thương đuổi theo, vừa đi vừa nói:

“Em nha, chính là thiếu mất một cái nam nhân, phải hảo hảo quản giáo em mới tốt!”

“Đại đương gia... anh...”

Nguyễn Minh Chính quả thực rất chán nản.

Cả cảnh cục này từ trên xuống dưới, chắc chắn ai cũng thấy được Nguyễn Minh Chính đối với Thích Thiếu Thương là hữu tình, chỉ có mỗi người kia đến giờ vẫn không hay không biết! Việc đáng giận nhất chính là thời điểm Thích Thiếu Thương nói chuyện với nàng lại cứ có thói quen khoát vai bắt tay, rõ ràng chính là không xem nàng là nữ nhân mà!

Thích Thiếu Thương nhìn thấy Nguyễn Minh Chính mặt đầy hắc tuyến, lại còn định nói thêm gì đó tái treu chọc, liền nghe nàng khản trương lên tiếng:

“Cẩn thận...!”

Phía sau đột nhiên vang lên thanh âm vật dụng rơi xuống đất. Thích Thiếu Thương biết mình đã va phải người khác, liền xoay người giải thích:

“Xin lỗi, là do tôi.....”

(Nguyệt: cuộc đời tự do của bb đến đây chính thức kết thúc =)) ...)

Cái kia.... lời vừa đến miệng, cư nhiên thế nào cũng không nói ra được....

Như thế nào? Như thế nào lại có thể...!

Cả người hóa ngọc được khoảng năm giây. Thích thiếu Thương chăm chăm nhìn người trước mắt kia, bất khả tin tưởng, lại rành mạch cảm giác được nhịp tim mình đập càng lúc càng nhanh.

[Người này... người này... cư nhiên... thế nhưng... dung nhan quả là tuyệt thế đi!

Mái tóc đen gọn sóng tựa vẩy mực, da thịt tinh mịn trắng tựa tuyết. Thanh lệ đến mức nhật nguyệt vô quang a!

Mà thần sắc của cậu ta còn thực trầm ổn, thực tĩnh tại, thậm chí ẩn ẩn cô độc, tịch tịch băng hàn.]

Thoang thoảng giữa không trung truyền đến một mùi hương thanh lương thơm mát, làm cho Thích Thiếu Thương không tự chủ được bản thân, thốt ra:

“Vị thư sinh này thực tuấn tú lịch sự, khí vũ bất phàm!”

Nói xong, ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy một tầng mồ hôi lạnh thoát ra!

Nguyễn Minh Chính đẩy đẩy vai Thích Thiếu Thương, nếu không đánh thức hắn dậy, chỉ sợ nữa đời sau sẽ biến thành cái loại thi sĩ si ngốc gì đó cũng không chừng.

Rốt cuộc hoàn hồn, Thích Thiếu Thương lập tức ngồi xổm xuống:

“Thực ngược ngùng, đừng phải cậu a. Để tôi nhật lại!”

Xấp vắn kiện đã được người kia nhật lên hơn phân nữa, tiếp nhận số còn lại do Thích Thiếu Thương đưa qua. Cậu cũng không nói gì, ngay cả liếc mắt một cái cũng không, cứ vậy liền lập tức rời đi.

“Cậu ta là ai?”

Thích Thiếu Thương khẩn cấp hỏi.

Nguyễn Minh Chính thở dài một hơi, nói:

“Là bác sĩ nghiệm thi vừa mới đến, giữ vị trí của Lưu bác sĩ lúc trước nga!”

“Khó trách a, chứ người nơi này không ai là ta không biết cả mà!”

(Nguyệt: nhất là mỹ nhân)

Thích Thiếu Thương vươn tay nhu nhu cái mặt bánh bao của mình:

“Bất quá, thoát nhìn cậu ta có vẻ không hòa đồng lắm...”

“Đâu chỉ vậy!”

Nguyễn Minh Chính vừa đi vừa nói:

“Kỳ thật cậu ta đến đây đã hơn mười ngày rồi, trừ bỏ công sự, cũng chưa từng cùng người khác nói qua cái gì.”

“Vậy sao, thực có ý tứ!”

“Anh là nói cậu ta có ý tứ, hay là anh đối với cậu ta có ý tứ?”

Thích Thiếu Thương cười to, bộ dạng không đứng đắn trả lời:

“Anh đối với tất cả mỹ nhân bộ dạng xinh đẹp đều là có ý tứ, vừa lòng chưa?”

Nguyễn Minh Chính liếc hắn một cái:

“Cẩn thận em nói cho Hồng Lệ nghe, sắc lang!”

“Hồng Lệ không để tâm việc nhỏ như vậy đâu! Đúng rồi, cậu ta tên là gì?”

“Cậu ta họ Cố, là Cố Tích Triều....”

—— hoàn đệ nhất ——

2. Chương 2

Giờ nghỉ trưa đã đến, không khí nơi cảnh cục lúc này phi thường náo nhiệt.

Thích Thiếu Thương vừa đi vừa hớn hỏ huyết sáo. Thế nhưng khi vừa bước chân vào cantin cảnh cục, hắn chợt phát giác ra không khí cứ nhiên lại yên tĩnh đến đáng sợ.

Rất nhanh, hắn đã tìm ra nguyên nhân: tại nơi góc phòng kia, chính là nơi bác sĩ nghiệm thi, Cố Tích Triều mỹ nhân đang ngồi a!

[Cậu ta luôn im lặng như vậy sao?

Im lặng đến mức người khác không dám lên tiếng, chỉ e mở miệng sẽ đại sát phong cảnh, làm phiền đến mỹ nhân mà phá hủy không khí sao?]

Thích Thiếu Thương làm lơ một đám người vui vẻ hưởng mình tươi cười kia, tay cầm khay thức ăn đi thẳng đến chỗ Cố Tích Triều đang ngồi. Động tác nhanh đến mức Nguyễn Minh Chính vừa nghĩ muốn ngăn lại đã không kịp nữa!

“Nơi này không ai ngồi, đứng không a?”

Biết rõ nhưng vẫn hỏi, trừ cái bánh bao ăn gan hùm tá đảm nhà người, thử nghĩ còn có ai dám xâm phạm phạm vi bán kính năm thước xung quanh mỹ nhân đây chứ?

Bởi vì ngày đầu tiên Cố Tích Triều bước vào cảnh cực, cậu cũng đã chủ động tuyên bố, nếu không phải là sự vụ liên quan đến công tác, thì ngay cả chào hỏi cũng miễn bàn đi!

Cố Tích Triều cũng không trả lời, ngay cả việc ngẩng đầu nhìn người mới đến một cái cũng được cậu trực tiếp tỉnh lược. Khả nhưng Thích Thiếu Thương lại rất vui vẻ chấp nhận, vẫn ung dung ngồi xuống, lại còn đem ghế kéo lại gần người kia hơn.

(Nguyệt: mặt dày =))=)))

Cả gian phòng đầy người, thế nhưng không hiểu tại sao, bốn phía bất chợt lặng ngắt như tờ!

“Tôi là Thích Thiếu Thương nga, là đội trưởng phân đội số một. Cậu cứ gọi tôi Thiếu Thương là tốt rồi!”

Hai cái má lúm đồng tiền lại xuất hiện.

[Làm ơn đi, người ta đâu phải thân thiết gì với anh đâu chứ!]

Nguyễn Minh Chính ngồi một bên nhìn qua, thở dài xem thường.

[Đại đương gia à, không thể cứu được nữa rồi!]

(Nguyệt: ta mún xài chữ ‘hết thuốc chữa’ =))=)) ...)

“Buổi sáng, tại hành lang đụng phải cậu, thật ngượng ngùng nha....”

“.....”

“Con người tôi dễ nói chuyện lắm. Sau này nếu gặp phải việc gì, cứ tìm tôi hảo hảo thảo luận là được.”

“.....”

“Về sau chúng ta còn rất nhiều cơ hội hợp tác, có việc gì không rõ, mong DR.Cố chỉ giáo nhiều hơn vậy!”

(Nguyệt: nãy h cứ ‘tôi’ với ‘cậu’ coi bộ ko dc, giờ bb chuyển qua gọi là DR. luôn rồi =)))

“.....”

“Có muốn ăn thử món này của tôi không? Là bí quyết gia truyền đó nga, cam đoan cậu ăn một miếng liền sẽ muốn ăn thêm ...”

Rốt cuộc, sau một quãng thời gian người nào đó dài dòng huyền thuyên, Cố Tích Triều đã có phản ứng đầu tiên.

Cậu ngẩn đầu nhìn về phía Thích Thiếu Thương, làm người kia bất giác tim đập lỡ mất một nhịp. Chỉ nghe cậu nói một câu:

“Là Thích đội trưởng, đúng không?”

Thích Thiếu Thương liền cười đến tiểu ý ngập tràn, tâm hoa nộ phóng!

Một phen chật vật cố gắng quả là không uống phí nha, liền hưng phấn gật đầu:

“Phải a, là ta!”

“Về sau... Trừ bỏ công vụ... Thỉnh Thích đội trưởng đừng có nói chuyện với ta đi!”

(Nguyệt: tung bông chào mừng câu đầu tiên mỹ nhân nói với bb nha =))=))=)).....)

Lời nói lạnh lùng, thanh âm phát ra lạnh lùng, mà ý nghĩa cũng thập phần lạnh lùng, làm cho Thích đội trưởng như cảm thấy như có một trận băng hàn đang tỏa ra từ người vị mỹ nhân trước mặt.

Thích Thiếu Thương nhất thời ngơ ngẩn nhìn y, dường như không thể tin được.

Đôi quang mi tinh tế của Cố Tích Triều nhìn mình mang theo một trận băng hàn không chứa chút cảm tình nào. Làm hắn không khỏi tự thán với bản thân, hình như hắn đem so cùng những thi thể cậu ta giải phẫu hàng ngày là chẳng khác gì nhau cả a.

Chờ hắn thực vất vả mới lấy lại được tinh thần, người nọ đã xoay người rời đi, chỉ còn vương lại một đạo bóng dáng thanh y hao gầy.

“Đại đương gia, đừng phải băng sơn mỹ nhân rồi đi?”

Nguyễn Minh Chính đi đến cạnh Thích Thiếu Thương, cười trêu chọc:

“Xứng đáng a!”

“Ai nói chứ!”

Thích Thiếu Thương lại khôi phục bộ dạng bất cần đời như trước:

“Cửu hiện thần long anh mà ra tay, nhất định không có sự tình gì bất toàn, mà cũng không có nhân vật nào vất thuận! Không thấy vừa rồi cậu ta đã chịu nói chuyện với anh sao? Có tiến bộ!”

“Tiến bộ cái quỷ a!”

“Em là nữ nhân, nói chuyện đừng có thô lỗ như vậy chứ!”

“Anh xem lại vẻ mặt anh lúc này đi, rồi hãy tự tin với em!”

Thích Thiếu Thương cảm thấy, nếu tiếp tục tranh cãi chỉ e là không có ý tứ gì. Vì thế, hắn vui đầu vào ăn cơm. Bất quá, đầu óc đều chỉ suy nghĩ về Cố Tích Triều.

[Người kia rõ ràng lãnh đạm với mình như vậy, lại vẫn có ma lực thật lớn nha. Làm cho mình vừa gặp đã mãi không quên!]

————— hoàn đệ nhị —————

3. Chương 3

Trong thiên hạ này, có những kẻ trộm muốn bắt không bắt được, và có những vụ án muốn phá cũng không phá được.

Mấy hôm nay công tác phi thường bận rộn khiến cho Thích Thiếu Thương thật vất vả mà làm việc điên cuồng. Mà khuôn mặt bánh bao kia đang có xu hướng dần tiến hóa thành cái sùi cảo, nhưng cố nhiên vẫn ko nghe hắn mở miệng than vãn một câu nào.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, tuy là như thế bận rộn, nhưng mỗi ngày đều có thể thực khoái nhạc uống trà động đình bích loa xuân do Nguyễn Minh Chính tự tay pha, lại còn được hảo hảo ăn canh tình yêu Túc Hồng Lệ nấu riêng cho hắn. Có được loại tận hưởng thống khoái đến thế này, thì dù có làm việc đến chết đi nữa cũng có thể coi là một loại hạnh phúc đi.

Vất vả trôi qua, hảo hảo giải quyết các án tử rồi, rốt cuộc Thích Thiếu Thương đã có dư chút thời gian để nghỉ ngơi.

Thích đội trưởng vừa định đi nghỉ trưa một lát, cư nhiên từ ngoại phòng lại truyền đến một trận khẩu chiến kinh thiên:

“Tôi không đi, cậu tự đi đi a!”

“Dựa vào cái gì chứ. Anh vào làm việc sớm hơn tôi. Sư huynh chiếu cố sư đệ là chuyện thiên kinh địa nghĩa a, phải là anh đi mới đúng!”

“Sư huynh cho sư đệ cậu cơ hội rèn luyện bản thân đó. Phải rèn luyện công vụ thường xuyên đi, nhân cư vị bất thiện mà.”

Một trận cãi vã kia làm cho cơn buồn ngủ cơ hồ đều bay biến mất, Thích Thiếu Thương buồn bực mở cửa phòng đi ra:

“Hai tên tiểu quỷ các cậu là đang nháo cái gì!”

“Đại đương gia”

“Đại đương gia”

Hai người nhìn nhau, người này thúc giục người kia, Thích Thiếu Thương trừng mắt một cái liền lập tức cung khai:

“Đại đương gia, chúng em là đang ‘thảo luận’ xem ai phải đi lấy báo cái khám nghiệm tử thi, là báo cáo của vụ ám sát tại bến tàu...”

“Cả chuyện này mà cũng phải đi thảo luận? Các cậu thực đang quá nhàn sự hay sao?”

Thích Thiếu Thương bắt đầu tức giận, liền đem hai cái tiểu quỷ này ra sinh khí mà dạy dỗ.

“Chính là.... Chính là....Cố Tích Triều kia cả ngày âm khí dày đặc, băng hàn lãnh liệt, nhìn qua thật rất đáng sợ nga. Chúng em....”

“Cái gì? Là Cố Tích Triều?”

Thích Thiếu Thương đột nhiên âm lượng vút cao, làm cho hai người nọ sợ hãi nhanh chóng trả lời:

“Đúng vậy, đúng vậy. Anh ấy chính là người phụ trách án tử này.”

“Khỏi phải cãi nữa. Tôi đi!”

“A?....”

Cửa phòng làm việc của Cố Tích Triều chỉ khép hờ, mà Thích Thiếu Thương cũng không thềm khách khí gì, cứ thế đẩy cửa tiến vào. Hắn lại thật ngoài ý muốn nhìn thấy cậu ta đang tựa đầu vào bàn công tác, ngủ thiếp đi.

Trách không được, vừa rồi cục trưởng Lâm còn trêu chọc hắn cái gì là đã gặp được đối thủ. Mà Cố Tích triều vì án tử này, đã quá hai ngày hai đêm không chớp mắt rồi, bảo cậu đi nghỉ ngơi cũng bị nhắm mắt làm lơ tựa như không nghe không thấy.

[Người này cũng là cuồng công tác như mình hay sao a!

Cậu nhất định là đã quá mệt mỏi. Mà tâm của cậu, cả ngày bình đạm lặng yên, có khi nào cũng thật cô đơn hay không?]

Ý niệm này thoáng qua trong đầu, mà Thích Thiếu Thương vừa nhận ra chợt lấp bắp kinh hãi.

Bất quá, nhìn thấy bộ dạng của cậu khi ngủ, cũng là một loại hưởng thụ đi. Lúc này không còn toát ra cả người lạnh lùng hờ hững, chỉ còn lại khí chất tao nhã ôn hòa tựa liên hoa.

Không nghĩ muốn phá hư một loại mỹ cảnh như vậy, Thích Thiếu Thương sau khi ngây ngốc đứng xem một lúc lâu, cũng liền cũng khinh thủ khinh cước chuẩn bị rời đi.

Không ngờ hắn đụng trúng phải một ngăn tủ bên cạnh, miệng còn chưa kịp kêu đau, đã thấy linh quang hàn băng của một con dao nhỏ dùng để giải phẫu kề sát bên cổ.

“Dao hạ lưu tình nha! Ta là người còn sống mà!”

Thích Thiếu Thương mặc dù thân kinh trăm biến, như vẫn bị dọa thực sợ hãi.

Chủ nhân của con dao kia dù đã nhìn thấy hắn, nhưng thần thái vẫn ung dung lạnh lùng.

Cậu vừa mới tỉnh ngủ, đôi mắt mờ sương, hàng mi thanh tú khẽ cong, làm cho Thích Thiệu Thương không khỏi trầm mắng bản thân:

[Vì cái gì tìm lại đập thực hăng hái như vậy chứ. Nếu cứ mãi thế này, chỉ e là tương lai sẽ bị bệnh tim đó!

Mà người này, nếu cười lên, chính mình chẳng phải sẽ rơi vào vạn kiếp bất phục hay sao?]

(Tác giả: đại ca à, bị người ta dùng dao kề cổ mà còn có hảo công phu nhàn rỗi phát xuân như vậy? Là người lợi hại.....!!!)

Cố Tích Triều thu hồi dao, lạnh lùng hỏi một câu:

“Chuyện gì?”

“Ách, tôi tới là muốn lấy báo cáo khám nghiệm tử thi của vụ án bến tàu.”

Một văn kiện rất nhanh được đưa qua. Nhưng một đôi bàn tay thon dài trắng mịn cũng đã kéo lực chú ý của Thích Thiệu Thương đi mất.

Cố Tích Triều nặng nề đem tập hồ sơ ném tới trên bàn.

Thích Thiệu Thương ngượng ngùng cười, cầm lấy tập hồ sơ vừa định quay đi, bất quá đường như nhớ ra cái gì, liền quay đầu lại hỏi:

“Đúng rồi, Cố bác sĩ, mọi người trong cục thương lượng sẽ cùng nhau đi karaoke nha. Cậu cũng đến đi, giảm bớt chút áp lực công tác cũng tốt.”

Không tiếng động.

Không khí trầm mặc làm cho Thích Thiệu Thương cảm thấy thực không thoải mái, vốn nghĩ muốn tiến đến vỗ vỗ bả vai Cố Tích Triều, hảo hảo thuyết phục cậu xem sao. Bất quá.... Nhìn con dao lạnh lẽo vẫn còn đang trên tay người kia, liền từ bỏ ý định. Khả nhưng thanh âm vẫn là nhiệt tình như cũ:

“Không nên tự ép bản thân quá mức a. Nên hảo hảo nghỉ ngơi một chút, tinh thần làm việc mới tốt.”

“Đi ra ngoài, ta còn phải công tác.”

Thích Thiệu Thương chỉ còn biết ngoan ngoãn rời đi, cũng thuận tay đóng cửa lại.

[Cự nhiên bị đối xử lạnh lùng tàn nhẫn đến vậy, đáng ra chính mình phải sinh khí đi chứ?]

Thích Thiệu Thương thâm tâm không ngừng gào thét. Chỉ là.. dường như thế nào, hắn cũng không có nữa điểm sinh khí gì với người kia được!

[Có vấn đề a. Hơn nữa vấn đề này có thể nói là tương đương nghiêm trọng đó!]

(Nguyệt: uh, vấn đề là anh bị ngược cuồng nha, anh chưa nhận ra sao....)

4. Chương 4

Cả đội vui chơi đến nửa đêm, cuối cùng cũng chịu theo lời Túc Hồng Lệ mà giải tán.

Thích Thiệu Thương nắm tay Hồng Lệ đi trên đường. Dạ tĩnh, nhân mỹ. Làm cho hắn trong một khắc không nghĩ ra được lời nào để nói.

“Chúng ta đã lâu không được ở riêng bên nhau như thế này.”

Túc Hồng Lệ sâu kín mà thở dài, đánh vỡ sự trầm mặc.

“Thiệu Thương, có lẽ anh không biết. Gần đây chúng ta có điểm... có điểm kỳ quái?”

“Ngốc! Làm sao lại quái?”

Thích Thiếu Thương khẽ nhéo mũi nàng một chút, trong lòng cũng theo đó mà ần ần chấn động:

“Đích xác là... có điểm không đúng.”

Trước mặt là người con gái đáng giá để hấn tương tư cả đời, chỉ là lúc này, loại cảm giác động tâm đã trở nên cực kỳ mỏng manh.

Hồng Lệ yên lặng nhìn hấn, hít sâu một hơi, tựa như đang hạ quyết tâm thật lớn, sau đó trịnh trọng mở miệng:

“Thiếu Thương, chúng ta kết hôn đi!”

“Ách?...”

Thích Thiếu Thương phi thường ngạc nhiên. Những lời này, so với thời điểm lúc chiều bị Cố Tích Triều kẻ đao giải phẫu bên cổ, gây cho hấn kinh hách tuyệt không nhỏ hơn bao nhiêu.

Cố Tích Triều.....

[Cậu ta có phải giờ này còn đang bận rộn trong phòng làm việc hay không đây? Hơn nữa cứ cố chấp không chịu nghỉ ngơi?]

.....

[Đáng chết, như thế nào vô duyên vô cớ lại nghĩ đến cậu ta?]

Thích Thiếu Thương lắc lắc đầu, vừa định nói gì đó, lại phát hiện Hồng Lệ sớm đã mâu trung vương thủy, lê hoa đái vũ. Hấn liền vội vàng vươn tay lau đi giọt lệ nơi khóe mắt nàng, thế nhưng lại kéo theo càng nhiều thương tâm hơn.

“Anh là không muốn, đúng không?”

Thanh âm hồng Lệ nói ra mang theo nồng đậm thê lương.

“Hồng Lệ, em hãy nghe anh nói. Anh không có ý đó. Chỉ là.. rất, rất đột nhiên. Anh thực chưa kịp chuẩn bị tâm lý...”

“Kỳ thật, cho đến bây giờ anh cũng chưa từng chuẩn bị qua! Trong lòng anh, công tác là trọng yếu, huynh đệ cũng trọng yếu, còn em? Em ở nơi nào?”

Ánh trắng như nước lan tỏa trên người Hồng Lệ. Nàng lại cảm thấy luồng ánh trắng kia thực lãnh liệt, lãnh như tâm của nàng giờ khắc này vậy.

Thích Thiếu Thương á khẩu không trả lời được, miệng lưỡi ngày thường đến giờ này như thế nào cũng không phát ra được nữa điểm công dụng nào.

[Làm sao vậy, đây là làm sao vậy?]

Đoạn tình cảm này, hấn là thật tình. Thế nhưng.. hấn đến nay cũng không dám hứa hẹn cái gì, nay lại làm cho tình cảm lạc lối rồi sao.

Có lẽ, phân cảm tình này, mặc dù vượt xa hữu tình, nhưng thủy chung vẫn không thể trở thành tình yêu?

Có lẽ, sinh mệnh mình khắc cốt minh tâm, không phải người trước mắt này?

“Quên đi...”

Tức hồng Lệ khóe mắt vương lệ. Quay đầu không nhìn hấn, nghẹn ngào nói:

“Tất cả đều là người trưởng thành cả. Nếu anh không yêu em, có thể nói rõ ra. Em cũng không phải cái loại nữ nhân liều chết mà bám lấy.”

“Hồng Lệ, anh, anh...”

Thích Thiếu Thương nhắm mắt lại:

“Anh chỉ có thể nói, thực xin lỗi em!”

Nhìn theo bóng dáng Hồng Lệ che mặt rời đi, Thích Thiều Thương chỉ thấy trong lòng một trận áy náy khổ sở.

Thích Thiều Thương cúi đầu, tiếp tục đi vô phương hướng. Trước mắt chỉ mơ hồ ẩn hiện gương mặt bi thương của Hồng Lệ, căn bản cũng không phát hiện ra hai đạo bóng đen đi theo phía sau, càng lúc càng tiến đến gần hần hơn!

5. Chương 5

Hương vị của cuộc sống, chính là có ngọt, có bùi, có vui vẻ, mà cũng có đau khổ đắng cay....

Thế gian vạn vật đều có hương vị. Đôi khi nhìn không ra, nghe không thấy, nhưng người ta vẫn có thể dùng tâm để minh bạch, dùng tinh thần để quán triệt.

Mà giờ phút này, Thích Thiều Thương cảm giác được một loại hương vị thực hung ác.

Do vậy, ngay trong khoảnh khắc người phía sau cầm một thanh gậy gỗ lao đến, giáng xuống người hắn, thân thể hắn đã nhanh chóng có phản ứng, giơ cao tay ngăn chặn.

Về mặt kẻ tập kích lộ ra một tia tàn nhẫn đắc ý. Cư nhiên dám dùng tay chặn sao?

Nhận một gậy này, người không tàn cũng sẽ phế đi!

Khả nhưng tiểu ý còn chưa tán, phút chốc hắn đã ngã xuống.

Phải biết rằng Thích Thiều Thương làm hình cảnh lâu năm như vậy không phải chỉ là hư danh. Mà ngoại hiệu Cửu Hiện Thần Long kia cũng chẳng tự nhiên mà có.

Trong khoảnh khắc hiểm nguy, Thích Thiều Thương liền đã nhanh chóng minh bạch được lấy trướng chọi đá thể này là phi thường sai lầm, vì vậy liền thuận thể hạ xuống một cước, nhằm làm chậm tốc độ tấn công của người kia.

Khả nhưng, tất cả đều chỉ là bắt đầu.....

Từ sau lưng đột nhiên xuất hiện một luồng sát khí thực mãnh liệt hướng Thích Thiều Thương công tới.

Thích Thiều Thương nghiêng đầu tránh né. Một thanh đao dài khoảng hơn một thước sáng lóa vừa vụt sượt qua chỗ hiểm, kéo theo một trận mao cốt tung tung nhiên.

Nhất côn, kinh tâm.

Nhất đao, động phách.

Nguyệt quang trên cao tựa như không muốn thấy cảnh huyết vũ tinh phong, đã sớm ẩn thân vào tầng mây, làm cho thiên không hiện tại rơi vào một mảng hôn ám mờ mịt.

Dựa vào ánh sáng tỏa ra từ ngọn đèn phía xa, Thích Thiều Thương lẳng lẳng nhìn hai người kia, uy nghiêm hỏi:

“Các người là ai, có biết tập kích hình cảnh là tội rất lớn hay không?”

Người thanh niên mang gậy kia cũng nhìn lại hắn, có vẻ như niên kỷ còn chưa lớn lắm, khả nhưng từ ánh mắt cậu phát ra một đạo tinh quang ngoan độc không hề tương xứng với tuổi tác.

Người cầm đao là một cô gái tóc ngắn môi đỏ, cả người cũng đượm vẻ dã tính cùng bừa bãi.

Thanh niên kia lặng yên không nói gì, nhưng cô gái kia giơ đao lên nhằm thẳng vào Thích Thiều Thương, dùng hành động thay cho câu trả lời.

[Lão thiên a, đây là cái loại thể đạo gì chứ. Nữ nhân lại càng hung tàn hơn nam nhân sao!]

Đạo phong tiến gần trong gang tấc, thân mình Thích Thiếu Thương đột nhiên chuyển động thực nhanh.... Hai chân hạ xuống, nghiêng người né tránh. Tay trái nhanh chóng chế trụ tay cầm đao của cô gái kia, mượn lực vươn người dậy, tay còn lại chém hạ về phía cổ nàng.

Người thanh niên cảm thấy vậy, liền lao đến tấn công hấn, nghĩ muốn giải vây cho cô ta.

Thích Thiếu Thương chỉ còn cách ngừng động tác đang đánh tới nàng. Thân thủ bắt lấy chuôi đao trên tay nàng chống đỡ với thanh gậy nhằm vào mình, sau đó thuận thế mãnh liệt dùng sống đao tấn công cậu thanh niên.

Một kích này, cơ hồ làm đã cho cậu chấn động không nhẹ, gây rơi khỏi tay.

Khả nhưng, cô gái kia cũng không trì hoãn động tác, liền nhanh chóng hướng Thích Thiếu Thương tái động thủ.

Không..... là động khẩu a....

Nàng cứ nhiên dùng răng cắn mạnh xuống tay Thích Thiếu Thương.

“....Phi lễ a!!!!”

Từ khi sinh ra đến giờ, đời này Thích Thiếu Thương hấn là lần đầu tiên bị nữ nhân cắn, lại còn cắn thực ngoan thực nặng đến như vậy.

[TMD! Hôm nay cuối cùng cũng được kiến thức loại vũ khí thứ tám này!]

(Nguyệt: TMD: ... ca ca đang chữ đó ^^~)

Hấn liền không nghĩ ngợi, huy tay đánh về phía nàng. Khả nhưng cô gái kia cũng không thêm né tránh, ngược lại còn thẳng lưng ưỡn ngực nghĩ muốn chịu đựng.

Thích Thiếu Thương hoảng hốt, bất đắc dĩ thu tay lại. Tất nhiên, hấn cũng không xem việc nghênh địch là đùa giỡn, vẫn đang vô cùng cảnh giác.

Chính là, không biết có phải mình do hoa mắt hay không, Thích Thiếu thương thể nhưng cảm thấy nữ tử đối diện đang hướng hấn tươi cười.

Nụ cười mị đến quỷ dị!

Trong lòng hấn, có một đạo thanh âm vang lên:

[Không ổn....]

Chỉ là, rốt cuộc cũng đã chậm.

Một mảng phấn trắng chụp xuống đầu hấn. Nhất thời, đôi mắt như rơi vào liệt hỏa nóng rực, đau đến tận phế phủ.

Cả người Thích Thiếu Thương dường như bị cơn đau này biến thành trạng thái hoảng hốt, bên tai vang lên thanh âm đao phong vụt tới, nhưng đã không thể né tránh!

.....

[Là ai?]

Trong bóng tối, có một loại cảm giác ai đó đang chắn trước người hấn.

[Đến tột cùng là ai?]

[Không phải địch nhân !]

Bởi vì Thích Thiếu Thương có thể cảm giác giữa mảng mơ hồ hỗn loạn trước mặt, hơi thở người kia cứ nhiên lại mang theo một tia ấm áp.

Là ấm áp của sự giải thoát.

Thích Thiều Thương đột nhiên khiếp sợ đến mức không thể nói nên lời, bởi vì hắn dường như đã nhận ra được người trước mặt này là ai.

....

[.... Cố Tích Triều!]

6. Chương 6

Là cậu sao ? Tích Triều?

Đã trễ thế này rồi, tại sao còn chưa mở đèn?

Cậu rất lạnh sao, Tích Triều?

Tay cậu thực lạnh!

Tích Triều, làm sao vậy?

Cậu là đang khóc, có phải không?

Không cần! Không cần a! Đừng khóc!

Có tôi ở đây bên cạnh cậu, đừng khóc nữa.....

Khả nhưng, giọt lệ kia lưu nơi khóe mắt hồi lâu, cuối cùng vẫn vô phương kiềm chế, lăn trên khuôn mặt tái nhợt không một điểm huyết sắc, tuyệt vọng rơi xuống mặt đất.

.....

“Cố Tích Triều!....”

Thích Thiều Thương hô to, tuyệt vọng ngồi dậy. Hắn dùng tay đỡ lấy đầu, cảm giác đầu như đang bị một trận thiết côn oanh tạc, chấn động đến mức muốn nứt ra.

Bên tai truyền đến thanh âm mừng rỡ của Nguyễn Minh Chính:

“Đại đương gia, rốt cuộc anh đã tỉnh!”

Bàn tay Thích Thiều Thương bị băng gạc tầng tầng bao vây, hắn quay sang hỏi:

“Anh đang ở đâu?”

“Là bệnh viện.”

Nguyễn Minh Chính đỡ hắn ngồi dậy:

“Bác sĩ nói đã rửa độc đi rồi, mắt anh sẽ không có việc gì đâu. Chỉ cần hảo hảo nghỉ ngơi, rất nhanh sẽ phục hồi như cũ.”

“Bệnh viện?”

[Đúng rồi, mình bị hai kẻ xa lạ tập kích, đôi mắt bị thương.]

[Sau đó, Cố Tích Triều che chắn trước người mình.....]

“Cố Tích Triều! Là cố Tích Triều cứu ta, cậu ta hiện tại đang ở đâu? Có bị thương hay không?”

Thích Thiều Thương vừa hỏi vừa chặt vật đứng dậy, nghĩ muốn xuống giường, làm cho Nguyễn Minh chính sợ đến mức chạy vội đến đỡ lấy hắn.

“Đại đương gia, anh không được lộn xộn nha! Cậu ta đang ở phòng bên cạnh. Bác sĩ nói tuy rằng miệng vết thương rất sâu, nhưng không thương tổn đến xương cốt. Cậu ta cũng như anh, hảo hảo nghỉ ngơi sẽ khỏi.”

“Anh muốn đi gặp cậu ta, ngay bây giờ!”

Thích Thiếu Thương dùng một loại ngôn từ lẫn ngữ điệu quyết liệt đến mức không thể cãi lại.

“Anh bình tĩnh một chút a, đại đương gia....”

Không đợi Nguyễn Minh Chính nói hết lời, Thích Thiếu Thương thân thủ hung hăng gỡ băng gạc trên mắt xuống. Đôi mắt nhất thời gặp phải ánh sáng chói lòa làm hấn rùng mình, nhưng vẫn không chút chần chừ, chặt vật bước đi lảo đảo ra khỏi phòng.

Thiên ngôn vạn ngữ trong lòng, chỉ một khắc nhìn thấy Cố Tích Triều đều đã nhanh bay biến mất, bất khả ngôn dụ.

Người trên giường bệnh thần sắc tái nhợt, lại phi thường tiêu tụy, nhìn thấy cậu như thế, Thích Thiếu Thương dường như nghe được thanh âm lòng mình tan nát.

Rất lâu sau, hấn mới dùng hết dũng khí của bản thân để lên tiếng:

“Cảm ơn, cảm ơn cậu đã cứu tôi.”

Dùng một chút, lại thêm một câu:

“Vết thương rất đau, đúng không?”

Tình thế vẫn như cũ, không hề có thanh âm hồi đáp.

Thích Thiếu Thương kéo ghế đến ngồi trước mặt cậu, tựa hồ muốn làm cho không khí mất đi vẻ căng thẳng, vì thế chỉ vào hai mắt mình, trêu ghẹo nói:

“Tôi chính là đau muốn chết đi được đây! Thật đúng là sơ suất, để cho thành ra nông nổi này. Thiếu Thương, Thiếu Thương a, lần này thật sự là thất bại đi!”

Trong phòng chỉ có thanh âm Thích Thiếu Thương vang vang, thập phần u tịch.

Tĩnh.....

“Tôi vốn vẫn nghĩ cậu rất chán ghét tôi, lần này, may mắn mà có cậu....”

Cố Tích Triều tựa như muốn ngăn chặn lời nói của Thích Thiếu Thương, liền quay sang nhìn hấn, sau đó lại lại chậm rãi di dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Bầu trời lúc này dương quang chiếu sáng ôn hòa, thế nhưng theo tầm mắt Cố Tích Triều, thiên không tựa như đã rơi vào một trận đại hàn tuyết phủ.

“Không có.”

“Tôi không phải cứu anh. Tôi chỉ là đúng lúc đi ngang qua đó, đúng lúc nhìn thấy có người muốn giết anh. Mà xưa nay, tôi vẫn nghĩ, nếu có một người nào phải chết, thì người đó hẳn là tôi thì hơn.”

(Nguyệt: =(=((mỹ nhân a....)

Thích Thiếu Thương sững sốt. Sau đó, hấn nổi giận, phần nộ đến mức không thể kiềm chế.

Hấn lửa giận ngút trời, giận đến khuynh thiên cái địa, giận đến lục phủ ngũ tạng trong người cơ hồ đều đau đớn như bị xé rách.

Hấn chế trụ cảm Cố Tích Triều, làm cho cậu phải nhìn thẳng vào mắt hấn, rồi dùng một loại ngữ khí bá đạo mà nói với cậu:

“Không được! Tôi sẽ không để cậu nói như vậy! Mặc kệ cậu trước kia đã gặp phải chuyện thống khổ đến thế nào, tôi đều sẽ làm cho cậu quên đi! Tôi sẽ làm cho cậu có được dũng khí để tiếp tục sống thật vui vẻ!”

“Đừng đụng vào người tôi!”

Đáy mắt Cố Tích Triều thoáng qua một tia bối rối, đôi môi run rẩy thốt ra.

Thích thiếu Thương hoảng sợ rút tay lại, đây có phải gọi là lợi dụng lúc người ta khó khăn hay không a?

Bất quá, xúc cảm thật không tồi đi!

Khoan đã!

Người có phải là người không vậy! Người ta vì cứu người mà bị thương, người lại còn suy nghĩ về người ta như vậy! Thực không có tiền đồ mà!

“Đi ra ngoài!”

Thanh âm lạnh lùng vang lên, Cố Tích Triều khép mi lại, mở miệng đuổi khách.

Xoay người, cúi đầu, Thích Thiệu Thương nhanh chóng hướng cửa đi ra.

[Nhưng đúng là vẫn không phục mà! Sự tình đáng ra không nên như vậy!]

Vì thế, Thích Thiệu Thương dừng bước nơi cửa, hướng về bóng dáng Cố Tích Triều bên trong, thận trọng nói:

“Tích Triều, cậu nghe đây. Cậu đuổi tôi đi, tôi có thể đi! Bất quá, tôi không muốn tái nghe cậu nguyên rủa bản thân một lần nữa.”

“Tôi, Thích Thiệu Thương tôi... thật không nghĩ muốn phải mất đi cậu!”

(Nguyệt: đây có dc gọi là tỏ tình chưa nga O.O)

7. Chương 7

Đến lúc Cố Tích Triều thương thế khỏe hẳn, có thể xuất viện cũng đã là một tháng sau.

Thích Thiệu Thương trong lúc nằm viện đều đi theo chiều cố Cố Tích Triều. Mà đến khi xuất viện vẫn không thay đổi, thời gian rảnh hẵn đều chạy đến phòng làm việc của cậu.

Nguyễn Minh Chính đứng tựa cửa, tả tả hữu hữu cẩn thận đánh giá Thích Thiệu Thương, làm hắn không khỏi chột dạ.

“Uy, Háo sắc a? Tuy rằng anh biết anh cũng có một chút anh tuấn tiêu sái, cũng có không ít ngọc thụ lâm phong, nhưng em đâu cần nhìn anh nhìn đến ngây người ra như vậy?”

“Đi!...”

Nguyễn Minh Chính bị hắn nói đến dở khóc dở cười, liền mĩa mai lại:

“Rốt cuộc là ai háo sắc? Em nói đại đương gia a, anh không phải vì đã gặp qua quá nhiều mỹ nhân rồi, cho nên giờ lại muốn thay đổi khẩu vị đó chứ?”

“Có ý gì?”

“Ý gì, anh dĩ nhiên phải biết rõ đi! Hiện tại, ngay cả dì lao công quét dọn bên ngoài nhìn vào cũng biết được anh đối với Cố Tích Triều kia là có ý tứ.”

“Thần kinh! Phải biết rằng người ta đã cứu mạng anh nha. Là ân nhân của Thích Thiệu Thương anh, là ân nhân đó, có hiểu chưa!”

“Chưa hiểu. Em chỉ biết anh bây giờ cứ như ruồi muỗi suốt ngày cứ vo ve vây quanh người ta. Anh không sợ một ngày nào đó, cậu ta rốt cuộc chịu không nổi nữa, nhất thời tức giận chém anh thành tám khối sao hả? Em xem trình độ phẫu thuật của Cố bác sĩ kia, tám hay mười khối gì tuyệt đối cũng không thành vấn đề đâu!”

“Cho dù anh có là ruồi muỗi, cũng là con ruồi thật khoái hoạt nha!”

Thích Thiệu Thương cười lớn, trên mặt liền hiện ra hai cái má lúm đồng tiền ngọt ngào:

(Nguyệt: bb dễ thương, *nhéo nhéo* chạy đi =))....)

“Hơn nữa, anh dám chần chừ nói cho em biết, Cố Tích Triều sẽ không chém anh đâu! Nếu thật sự muốn chém, cậu ta cũng sẽ không lấy thân chần cho anh một đao kia làm gì.”

Nói xong, quay đầu đi thẳng.

Chỉ để lại Nguyễn Minh Chính đứng nhìn theo, rầu rĩ lắc đầu.

.....

Đồng hồ trên tường vừa điểm sáu giờ, Cố Tích Triều liền biết phiên toái sắp đến cửa rồi a.

Cái tên vô lại kia, cứ như miếng thuốc cao vậy, có gỡ đến thế nào cũng gỡ không ra.

Cho dù cậu đã dùng một loại lời nói thực lạnh nhạt, cùng vẻ mặt biểu tình đóng băng ba trượng ra dọa, đối với hắn cũng không có chút tác dụng nào.

Bất đắc dĩ! Thật là bất đắc dĩ mà!

.....

Nghe được ngoài cửa phòng làm việc truyền đến tiếng bước chân quen thuộc, Cố Tích Triều từ sâu trong đáy lòng thở dài một hơi. Cậu ta không biết bắt đầu từ khi nào, dường như đã không còn chán ghét tiếng bước chân này nữa?

Trong phút thất thần, bỗng có một bó hoa hồng thật to xuất hiện trước mắt, kéo theo một màu đỏ rực vây trụ không gian.

Cố Tích Triều nhất thời hốt hoảng phản ứng, vẻ mặt tinh xảo như tranh vẽ diện lên loại biểu tình kinh ngạc, đôi môi mỏng gắt gao mím chặt.

[Đúng là một loại nhan sắc mê người nha!]

[Thế nào cư nhiên lại tặng hoa?]

[Thích Thiệu Thương, anh ta đúng là có cá tính của cỏ dại mà, có dẫm thế nào cũng không chết!]

Bên tai truyền đến một đạo thanh âm thật nhiệt tình:

“Phòng làm việc này của cậu không khí lúc nào cũng thật trầm lặng, ảnh hưởng không tốt tới sức khỏe nha. Nên dùng cái gì xinh đẹp một chút để trang trí mới hảo.”

“Không cần!”

“Cần.”

“Tôi không thích hoa hồng.”

“Không quan hệ, cậu thích hoa gì, tôi đi mua ngay.”

“Thích Thiệu Thương!”

Cố Tích Triều trong lòng liên tục thầm nhủ phải cố gắng giữ bình tĩnh. Bất quá, nói chuyện với hắn một lúc lại cư nhiên luôn luôn thất bại.

“Thích Thiệu Thương? Có loại hoa nào tên như vậy sao?”

Tên vô lại kia còn thân tình hơn hử, dùng một loại ánh mắt của sủng vật mà nhìn cậu.

“Người...!”

(Nguyệt: ày... ta thật là hài mấy đoạn đối thoại của hai anh trong này nga =))=)))

Quên đi!

Cố Tích Triều đẩy hoa ra xa. Đứng dậy khỏi bàn làm việc, đi qua khoảng trống giữa bàn và tên thổ phỉ kia. Thật không ngờ, cư nhiên có một lọn tóc xoắn cuốn lấy nơi nút áo Thích Thiệu Thương.

(Nguyệt: *mơ màng* một tình cảnh phi thường kinh điển:>)

Thích Thiếu Thương nhìn lộn tóc kia, bằng một vẻ mặt gặp được chuyện thật sự kỳ diệu! Lộn tóc đen như bóng đêm không ngừng triền miên triền miên, tựa như đang nhiễu loạn đáy lòng hắn. Hắn thật hy vọng cứ để yên như vậy a, vĩnh viễn không nên tách ra.

(Nguyệt: cái bản mặt sắc lang lòi đuôi rồi, còn dám chống chế cái gì là ân nhân cứu mạng =3=)

“Anh làm gì mà dựa vào gần như vậy hả?”

Cố Tích Triều hơi tức giận hỏi, mà ánh mắt cũng không dám nhìn thẳng vào Thích Thiếu Thương.

Khoảng cách gần như thế này, làm cho cậu không khỏi cảm thấy có chút khẩn trương, thậm chí là sợ hãi.

“Là tóc của cậu quăn vào nút áo của tôi mà.”

Thích Thiếu Thương vẻ mặt xấu xa cười cười:

“Thật không thể tưởng tượng được, ngay cả nút áo của tôi cũng có thể có mị lực đến như vậy.”

(Nguyệt: ai đánh vô mặt ảnh cái đi T_T chứ ta koỡ =))

Cố Tích Triều hướng mắt nhìn về bàn làm việc, có một con dao giải phẫu sáng loáng nằm trên mặt bàn!

Thích Thiếu Thương lập tức ngoan ngoãn im miệng, động thủ gỡ bỏ lộn tóc của cậu ra.

[Thật là tiếc quá nha!]

“Tốt lắm, gỡ được rồi. Tích Triều, chúng ta đi.”

“Xin anh cứ gọi đầy đủ tên của tôi đi!”

“Tôi thật muốn gọi như vậy mà, cậu cứ chấp nhận nghe là được! Tôi đưa cậu về....”

“Không cần, anh có thể đi rồi!”

Thích Thiếu Thương vẻ mặt nghiêm túc nói:

“Thân thể cậu còn chưa khôi phục hoàn toàn đâu. Bảo cậu không cần phải đi làm sớm như vậy, cậu lại nhất quyết không chịu. Tôi thật lo lắng nếu đang đi trên đường cậu lại ngã đi thì sao, vậy rất nguy hiểm nha! Hơn nữa, cục trưởng đã tự mình giao đãi, ông ấy muốn tôi phải hảo hảo chiêu cố cậu đó!”

“Anh không cần lấy cục trưởng ra mà áp tôi.”

“Đừng hiểu lầm, tôi vốn không có ý đó. Bất quá, cục trưởng còn nói... để cho tôi... mấy ngày nay ở lại nhà cậu, để tiện chiêu cố mà...”

(Nguyệt: oh, tiện gì thì ta ko biết =3=)

Về mặt Cố Tích Triều nhất thời hàn khí dày đặc:

“Thích Thiếu Thương, anh có nghĩ cũng đừng hòng nghĩ tới!”

“Đó là mệnh lệnh mà! Nếu hai người lần trước lại tìm đến thì sao?”

“Bọn họ không phải là tìm anh sao? Không liên quan gì đến tôi!”

“Không thể nói vậy được nha! Lần trước cậu cũng đã chen vào, hai người kia nhất định sẽ nhận ra được cậu. Vậy chúng ta nên đi cùng nhau mới an toàn mà.”

“Câm miệng!”

Cố Tích Triều rốt cuộc đã không thể chịu được nữa, lớn tiếng quát:

“Tôi tự mình đi nói chuyện với cục trưởng!”

8. Chương 8

Trên đường về nhà, Cổ Tích Triều vẽ mặt phụng phịu không ngừng suy tư:

[Không chừng cục trưởng và Thích Thiệu thương là bà con họ hàng gì đó; hoặc là Thích Thiệu Thương đã hối lộ cho ông ấy rồi; bằng không, Chư Cát Tiểu Hoa ông ta cũng chẳng thể nào lại nghĩ ra cái cớ hảo như vậy mà đem bán mình đi!]

Cái gì mà cảnh cục là một đại gia đình, người trong nhà giúp đỡ nhau là chuyện đương nhiên;

Cái gì là tuy không phải chủ đích, nhưng dù sao cậu cũng từng vì cứu Thích Thiệu Thương mà bị thương'

Còn có cái gì thân thủ của Thích Thiệu Thương rất cao, mà đạo pháp của cậu cũng thực tình diệu, hai người các người chiếu ứng cho nhau, ta là tuyệt đối an tâm nha!

Đã vậy, còn bồi thêm một câu: Đây là mệnh lệnh!

.....

[Cái loại mệnh lệnh chết tiệt gì chứ!]

[Dao pháp tinh diệu sao! Hừ, chờ ta đem cái tên gia hỏa mặt dày vô sỉ kia ra lột da sách cốt rồi, các người sẽ biết đạo pháp của ta không đơn giản chỉ có tinh diệu thôi đâu!]

Cổ Tích Triều quay đầu lại nhìn Thích Thiệu Thương vốn vẫn đi theo sau lưng, còn đang dùng một loại vẻ mặt cười tươi như hoa mà nhìn cậu.

[Cái mặt tươi cười đó, đem so với lão Gia Cát cáo già kia xem ra có chút tương tự a.]

(Nguyệt: uhm, giống ở chỗ cáo già hen??...)

[Cho hấn cười! Sớm biết vậy, đáng lẽ phải nên để nữ nhân kia một đao chém hấn thành hai nửa luôn....]

.....

Thích Thiệu Thương đang phơi phới đứng trước cửa nhà Cổ Tích Triều, trong lòng đắc ý dạt dào:

[Thích Thiệu Thương ta cuối cùng cũng đợi được đến ngày này nha!]

Chính là, nụ cười không giữ được bao lâu liền nhanh tiêu tán mất.

Này.... nơi này chỉ có thể dùng hai từ để hình dung: 'tinh giản'.

Là tinh giản đến cực độ!

So với tính tình và bộ dạng của chủ nhân, quả là không sai biệt gì. Nơi này vô luận có thể nào, cũng không thể gọi là nhà được.

“Buổi tối anh ngủ ở thư phòng, không được di dời lộn xộn đồ vật của tôi!”

Cổ Tích Triều mở cửa thư phòng, lạnh lùng ném cho hấn một câu.

“Tích Triều a, cậu có giường gấp không?”

“Không có. Anh nhớ cho rõ, không phải tôi tự mình mời anh tới.”

Thích Thiệu Thương đành diện một bộ mặt xám xịt u ám đến siêu thị gần đó mua về một cái nệm hơi, cùng một số đồ dùng sinh hoạt khác.

Đứng trong phòng tắm, nhìn bàn chải cùng ly đánh răng của mình và của Tích Triều đặt cạnh nhau làm thành một đôi, Thích Thiệu Thương cười đến thiếu chút nữa cơ mặt đã muốn rút gân.

(Nguyệt: anh à, kiểm chế chút đi ^^!)

Có một trận mùi thơm bay đến, hấp dẫn Thích Thiệu Thương đi xuống phòng bếp.

Tình cảnh trước mắt liền làm cho hấn ngây người tựa như bị điểm huyệt.

[Lão thiên gia aaaaaaa, nhất định mắt ta lần trước bị thương vẫn còn di chứng chưa lành sao, Cố Tích Triều... cậu ta là đang nấu ăn nha!]

[Bất quá.... cậu ta mặc tạp dề, bộ dạng đáng yêu đến muốn bức ta phát điên nha!]

[Nhân sinh aaaaaa, ta được sống trên đời này thật là tốt quá nha!]

.....

Vì thế, thích Thiếu Thương không hề khách khí ngồi xuống bàn ăn, chờ Cố Tích Triều bưng một chén cơm cùng hai đĩa thức ăn mang đến. Mà cũng không thèm để ý tới hắn, cậu bắt đầu chậm rãi tự mình ăn.

(Nguyệt: bb, thật sự nghĩ mỹ nhân làm luôn phần cho anh hả, nằm mơ =)))

Thích Thiếu Thương ủy khuất hỏi:

“Tích Triều, thật nhẩn tâm như vậy sao?”

“Tôi là tự mình nấu.”

“Không có phần của tôi sao?”

“Thích Thiếu Thương, tôi chỉ nhận lệnh cấp trên là cho anh vào đây ở, cũng không có nói qua phải bao cơm anh ngày ba bữa đâu!”

Hắn đành một lần nữa mặt mày xám xịt, tự mình chạy đi mua một túi bánh bao mang về, vừa gặm vừa tự an ủi bản thân:

“Thiên tương hàng đại nhâm dữ tư nhân dã a....”

(Nguyệt: ý ảnh là trời đang thử lòng người thôi, khổ tận cam lai a ^^~)

.....

Ban đêm, Thích Thiếu Thương nằm trên giường trần trọc không ngủ được, đếm đến một ngàn con dê rồi mà tinh thần vẫn rất minh mẫn.

(Nguyệt: why bánh bao ko ngủ được?????!!!!!!)

[Người trong phòng không biết đã ngủ chưa a? Nếu chưa ngủ, cậu ta có chịu dậy nói chuyện với mình không?]

[Nhưng là.... cậu ta có khi nào lại thử sẵn một con dao giải phẫu dưới gối đầu không? Chỉ đợi mình vừa đi vào, liền nhất nhất đao xuyên tâm?]

Trần trọc lo lắng, trần trọc lo lắng!!!

.....

[Chính là vẫn không ngủ được a!]

Đứng nơi cửa phòng Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương bước tới bước lui, tựa như một con tiểu miêu bắt an đi qua lại trước phòng chủ.

[Mặc kệ, giá nào cũng vậy, chết thì chết!]

(Nguyệt: thực khâm phục tinh thần quyết tử vì tình yêu của anh O.O)

Tay đang nâng lên, nghĩ muốn gõ cửa, lại thoáng nghe trong phòng có điểm động tĩnh.

Đó là một thanh âm nức nở tựa như một tiểu động vật đang vô lực giãy dụa, vang lên giữa đêm yên tĩnh thế này, làm lòng người nghe qua thập phần lo lắng.

[Là thanh âm của Tích Triều!]

Thích Thiếu Thương một cước đá văng môn phòng, nhìn theo ngọn đèn thâm trầm, Cố Tích Triều đang nằm cuộn mình lại trên giường, cau mày vạ phần thống khổ, tầng da thịt nhẩn nhụi nay lại phủ kín mồ hôi, yết hầu không ngừng phát ra thanh âm thực bị thương thống khổ.

Thích Thiếu Thương ôm lấy y:

“Tích Triều! Tích Triều! Làm sao vậy? Tỉnh lại, mau tỉnh lại a!”

Chớp mắt liền đã có tác dụng, Cố Tích Triều rốt cuộc an tĩnh lại, chậm chậm mở mắt.

Thích Thiếu Thương vừa phóng tâm nhẹ nhàng. Bất quá, liền phát hiện cậu tuy rằng đã mở mắt, nhưng tựa hồ trong đáy mắt cậu, mọi thứ đều đã biến thành hư vô, đôi môi không chút huyết sắc thoáng co giật.

“Không được làm vậy với ta!”

Thích Thiếu Thương chỉ cảm thấy tâm mình bị áp chế đến hít thở bất thông.

[Là ai? Chuyện đáng sợ đến mức nào lại có thể bức cậu đến tuyệt vọng như vậy?]

[Là ai? Đối xử tàn nhẫn với cậu đến mức nào, có thể khiến cho cậu ngay cả trong cõi mộng cũng phải dùng toàn lực giãy dụa nghĩ muốn bỏ trốn?]

[Là ai? Đến tận cùng là ai?]

.....

9. Chương 9

Thích Thiếu Thương dùng toàn tâm toàn lực ôm lấy Cố Tích Triều, khuynh tấn toàn bộ ôn nhu nhẹ nhàng mà vỗ về trấn an cậu.

Cố Tích Triều rốt cuộc đã tỉnh táo lại, phát giác mình cứ nhiên lại đang tựa người vào lòng ngực Thích Thiếu Thương, liền hốt hoảng đẩy mạnh hấn ra, lui người về góc giường, quát chói tai:

“Ai cho phép anh vào, đi ra ngoài ngay!”

“Tích Triều, cậu gặp ác mộng.”

Thích Thiếu Thương liền giải thích. Thân thể mềm mại ôn nhuận kia đột nhiên rời khỏi vòng tay ôm ấp của mình, làm hấn cảm thấy một trận mất mát.

“Không liên quan đến anh!”

“Cậu vì cái gì phải quật cường đến như vậy? Đối với tôi là không cần thiết mà!”

Thích Thiếu Thương nói thầm, đứng dậy lui người xuống khỏi giường, về mặt còn thật nghiêm chỉnh mà nói với Cố Tích Triều:

“Tôi tên là Thích Thiếu Thương, năm nay hai mươi tám tuổi, mệnh long, giới tính nam, tính cách vui vẻ, trọng nghĩa khí, thích kết giao bằng hữu. Bất quá, đến nay vẫn chưa kết hôn.”

Cố Tích Triều ngơ ngẩn nhìn không biết làm sao, cũng đoán không ra Thích Thiếu Thương hấn đột nhiên lại bị cái gì, thế nhưng lại nói những việc này với cậu.

“ Tôi từ nhỏ quyết chí làm cảnh sát, trừ bạo an dân. Vì thế nên cố gắng luyện tập thi vào trường cảnh sát. Sau khi tốt nghiệp đã đi làm hình cảnh tuần tra hai năm. Bất quá, biểu hiện vốn cũng không tệ, nên được điều vào tổ trọng án, làm việc cho đến bây giờ. Làm hình cảnh thực hảo vất vả, bất quá mỗi ngày tôi đều cảm thấy rất có ý nghĩa. Mà năm nay, tôi còn đặc biệt vui vẻ hơn, bởi vì tôi đã gặp được cậu.”

“Anh có ý tứ gì?”

Cố Tích Triều khó hiểu hỏi, nhưng vừa mở miệng đã liền hối hận. Hỏi thế này, chính là tái cho hấn cơ hội tiếp tục lừa nhải sao chứ?

Thích thiếu Thương cười, nụ cười ngọt đến mị người, làm cho Cố Tích Triều lập tức xua tay ngăn cản:

“Không cần trả lời, coi như tôi chưa có hỏi! Anh đi ra ngoài đi.”

Nghe được lời cậu nói, Thích Thiều Thương lập tức liền đứng lên, bắt quá không phải đi ra ngoài, mà là đến bên giường cậu ngồi xuống:

“Tôi đem hết bí mật cùng đời tư, tất cả đều đã nói cho cậu nghe rồi. Còn cậu? Không có hỏi báo sao?”

“Tôi cảnh cáo anh, Thích Thiều Thương! Anh không được giở trò a!”

Trong mắt Thích Thiều Thương ánh lên tia thất vọng khó kìm nén:

“Tôi xem cậu là bạn, là tri âm. Cậu vì cái gì cũng không cho tôi một cơ hội nào?”

“Tôi không cần bạn bè, anh có nghe rõ chưa?”

“Tích Triều....”

Trong lòng Thích Thiều Thương dâng lên ầm ầm thất vọng đau khổ. Người này biểu hiện luôn thật quật cường. Bất quá, hắn đã gặp được cậu ta, lại nhìn cảnh cậu ta vừa rồi gặp ác mộng không ngừng giãy dụa....

.....

Áo ngủ của Cố Tích Triều lúc này đã có chút hỗn độn, từ tầm nhìn của hắn lúc này, có thể thoáng thấy ầm sau lớp áo, nơi bắp vai có một đạo vết sẹo thật dài.

[Vết sẹo này, là do lần trước cứu ta mà có sao?]

Vết sẹo kia ầm hiện trên làn da tuyết trắng mang đến cảm giác thực dữ tợn, thực đau đớn, thật..... kinh diễm.

Tay Thích Thiều Thương dường như đã mất đi tự chủ, nghĩ muốn hướng đến chạm vào vết sẹo đó.

[Đúng vậy, Tích Triều, để cho tôi che phủ đi tất cả những vết thương của cậu, được không?]

[Để cho tôi làm cho cậu hạnh phúc, được không?]

.....

“Ba...”

Tay chỉ vừa chạm được tới vạt áo, liền đã bị Cố Tích Triều mạnh mẽ chấn khai. Thích Thiều Thương dường như chợt tỉnh khỏi cơn mê, hốt hoảng ngẩn đầu, ngượng ngùng nhìn cậu.

Lại ngạc nhiên nhìn thấy Cố Tích Triều thần sắc bất an hốt hoảng, hàng mi dài nhẹ rung động. Dung nhan tựa như ầm ầm sợ hãi, tâm tư loạn chuyển.

Não bộ Thích Thiều Thương lập tức rơi vào mờ mịt:

[Quả là mỹ cảnh a!]

[Ta.... ta.... Thích Thiều Thương ta dám thề với thiên địa nhật nguyệt a!]

[Ta... ta.... ta... nếu bất động tâm, bất động thủ, ta còn được coi là nam nhân sao a!]

Vì thế, hắn một tay kéo Cố Tích Triều đến bên người, hung hăng hôn lên môi cậu.

(Nguyệt: bb, giỏi lắm, chờ chết đi == dám cưỡng hôn mỹ nhân sao)

Cố Tích Triều liền vươn tay, phản xạ nghĩ muốn đẩy cái tên kia ra, lại bị Thích Thiều Thương nhanh chóng chế trụ cổ tay cậu, chặt chẽ ôm người vào lòng.

[Tên thô bỉ chết tiệt! Cút ngay! Không được đụng vào tôi!]

Cố Tích Triều liên tục giãy dụa giãy dụa, không ngừng cố gắng giãy dụa.

Kết quả đối lầy, cậu cư nhiên lại bị hắn áp đảo trên giường.

Thích Thiều Thương chỉ cảm thấy đôi môi này thơm ngọt đến mức làm cho người ta mê muội. Người dưới thân này chính là thiên sứ trời ban cho hắn, làm hắn chỉ biết tuân mệnh, thần hồn điên đảo.

Hôn cũng đã hôn đến nhật nguyệt vô quang, hôn hấp chặt vật khó khăn, đôi tay kia bắt đầu loạn nháo, xoa lấy bờ ngực ôn nhuận của Cố Tích Triều, lại sờ soạng nghĩ muốn cởi bỏ nút áo ngủ của cậu.

.....

“Không,....”

Cố Tích Triều kinh hoảng, thét chói tai đẩy Thích Thiệu thương ra, sau đó gắt gao nắm lấy vạt áo, cả người cứng nhắc sợ hãi.

“Thực xin lỗi, thực xin lỗi.!!!”

Tên đầu sỏ đã biết mình phạm phải trọng tội không thể tha thứ, liền hốt hoảng nói.

“Cút ra ngoài!”

Lần này, Thích Thiệu Thương thực rất nghe lời, ngay lập tức biến mất.

Nhưng hắn vẫn lo lắng đứng nơi cửa phòng, chú ý lắng nghe động tĩnh bên trong, một lúc sau mới quay trở lại thư phòng của mình mà ngủ.

[Lại càng không ngủ được nữa a. Nụ hôn kia, thật sự làm cho người ta tiêu hồn thực cốt mà!]

Thích Thiệu Thương rốt cuộc đã nhận không được nữa, bắt đầu cười ra thành tiếng:

“ Lão thiên gia quả thực đối đãi ta không tệ nha, một ngày liền làm cho ta kinh hỷ đến hai lần.”

10. Chương 10

Nguyệt: oh thì, tềnh hênh là ta lại rất thích ngược độc giả nga, thế nên với thắc mắc của các nàng ở chương trước, thì các nàng cố gắng đi, chương sau sẽ được giải đáp rồi, không lâu nữa đâu =)) Chỉ là, thỉnh mong các nàng hảo chuẩn bị tinh thần, đừng để lại tức giận xem chút nữa đập màn hình như ta =.= (nói vậy chắc đoán ra rồi chứ =.=)

.....

“Thiệu Thương...”

Cố Tích Triều khinh giọng ôn nhu gọi, tựa cả người vào lòng hắn, dẫn dắt bàn tay hắn đưa lên áp nơi mặt cậu.

[Xúc cảm thật lạnh!]

Bàn tay Thích Thiệu Thương nhẹ nhàng khinh động, cọ cọ lấy phiến má ôn nhuận mà lạnh lẽo kia, nghĩ muốn có thể truyền hơi ấm cho nó:

“Đến, hôn một cái....!!!”

Đôi môi đỏ khiêu khích chậm chậm đưa lên, mang theo một cỗ hương khí nhàn nhạt mê người.

“Tích.... Triều....”

.....

“Đinh đinh đinh.....!!!!!!”

Tiếng đồng hồ báo thức đột ngột vang lên, làm Thích Thiệu Thương giật mình tỉnh giấc, là nhất mộng Hoàng Lương mà thôi.

(Nguyệt: chắc=3= làm ta mừng hụt =3=)

Hắn vươn tay gỡ gỡ đầu.

[Ai..... nguyên lai là mơ thôi sao. Nói cũng phải, người kia sao có thể nghe lời đến như vậy được!]

[Vẫn là đi xuống rửa mặt cho thanh tỉnh đi, cứ mê man thế này, làm sao mà bắt tội phạm?]

Cửa vừa mở, vẻ mặt nguyên bản là của Cố Tích Triều, vạn năm chỉnh tề không chút thay đổi xuất hiện.

“Tích Triều, sớm a?”

Người kia liền bày ra biểu tình tươi cười chào hỏi.

Cố Tích Triều dừng cước bộ, quay đầu lại nhìn hắn, đáy mắt trong trẻo mà phi thường xa cách:

“Thích Thiệu Thương, mong anh nhớ kỹ, từ nay về sau không được tới gần tôi trong vòng bán kính năm bước!”

[A? Đây là trừng phạt sao? Có quá hà khắc không chứ?]

Thích Thiệu Thương gấp gấp hỏi:

“Vì cái gì? Tôi làm sai cái gì sao?”

(Nguyệt: thật khâm phục anh có thể hỏi được câu đó ==.)

“Anh...!”

Thanh âm của Cố Tích Triều đã bắt đầu biến chuyển giận dữ:

“Anh đừng có mà giả ngây giả dại với tôi, anh đã làm cái gì, chính anh tự mình biết lấy.”

“Cậu trách tôi đêm qua đã hôn cậu sao?”

“Anh còn dám nói ra?!”

[Gã thổ phỉ này da mặt đúng là còn dày hơn cả mặt bàn sao.]

“Tôi đã xin lỗi rồi mà. Chỉ tại tôi không kiềm chế được.”

Thích Thiệu Thương vẻ mặt phi thường ủy khuất:

“Cậu cho rằng tôi chỉ là hơi hợt đùa giỡn với cậu sao? Ngay cả với Hồng Lệ, tôi cũng chưa có thân đến như vậy đâu nha. Chính vì tôi đối với cậu....”

“Đủ rồi!”

Vẻ mặt Cố Tích Triều đã dâng lên trận trận hàn khí, cậu thật muốn cho hắn ném qua hương vị giải phẫu đao của cậu một lần a.

“Anh nhớ kỹ cho tôi, năm bước! Còn nữa, không được kể cho bất cứ ai về việc đêm qua!”

“Tôi thề với trời sẽ thủ khẩu như bình nha, bắt quá.... tạm thời, đổi lại thành ba bước thôi, có được không?”

(Nguyệt: ==)) bánh bao, trả giá giỏi lắm ==)))

“Đại đương gia!”

Vừa mới đến cảnh cục, Thích Thiệu thương đã gặp Nguyễn Minh Chính tại cửa ra vào. Nàng đang dùng một loại biểu tình hờn hờ thấy người gặp họa mà gọi hắn lại.

“Thật sự là trời phạt phù hộ nha, em không nghĩ hôm nay vẫn có thể gặp được anh toàn vẹn đi làm nha.”

“ Nói nhảm! Anh vẫn đang sống rất là tốt!”

Thích Thiệu thương liếc mắt nhìn nàng một cái, lại tiếp tục đi vào trong.

Nguyễn Minh Chính cười đuổi theo:

“Cảm giác như thế nào?”

“Cảm giác gì? Sáng hôm nay anh ăn điểm tâm no lắm!”

“Đừng giả vờ chứ, em biết cả rồi. Trong thời gian này, anh phải ở lại nhà băng sơn mỹ nhân kia, đúng không? Em chỉ là lo lắng cho an toàn của anh thôi mà, chỉ sợ tối đến anh ngủ say rồi, cậu ta đem anh ra thử đao thì biết làm sao đây?”

“Cậu ấy muốn thử thế nào liền cứ thử thế ấy, anh không ý kiến. Em bớt bao đồng đi!”

Còn định thừa cơ hội giáo huấn nàng thêm vài câu, lại thấy đối diện có một đám người chậm rãi đi đến.

Nguyễn Minh Chính bĩu môi hỏi:

“Đây là cái gì, duyệt binh sao?”

Sát khí tỏa ra phi thường dày đặc.

Thích Thiếu Thương bất chợt sửng sốt.

[Sát khí sao? Làm thế nào mình cứ nhiên lại nhận thức loại cảm giác này?]

Trong đám người kia nổi trội một thanh niên cao lớn, vẻ mặt thực kiêu ngạo, thực bá đạo, cũng thực ương ngạnh. Đi theo bên người anh ta là một đám người tựa như bảo vệ, diện vô biểu tình, nhất loạt cúi đầu mà đi.

Thích Thiếu Thương đột nhiên cảm thấy phi thường bất ổn.

Hắn bình thường rất ít khi có loại cảm giác như vậy, theo kinh nghiệm nhiều năm làm cảnh sát, hắn cũng biết đối với người mới gặp, tốt nhất cũng không nên dùng ấn tượng đầu tiên mà đánh giá.

Chính là, đối diện với người này, làm cho hắn cảm thấy thật sự là.... hảo đáng ghét a!

Đám người kia vừa đi ngang qua người hắn, lúc đó có một cô gái tóc hồng đang cười với người thanh niên đi bên cạnh nàng.

[Cái gì!]

Thích thiếu Thương cả kinh, nụ cười này dường như đã nhìn thấy qua ở đâu rồi?

Đột nhiên, hắn quay đầu lại hét lớn:

“Đứng lại cho ta!”

Cả nhóm người đều nhất loạt ngừng lại.

Thích Thiếu thương nhìn thẳng vào cô gái tóc hồng kia:

“Nguyên lai là cô sao! Đừng tưởng nhuộm tóc rồi, tôi liền không thể nhận ra.”

Cô gái kia cúi đầu, nụ cười trên môi vẽ nên một nét ý tứ hung tàn ác liệt:

“Vị này muốn nói gì, tôi không hiểu lắm!”

“Vậy sao? Lần trước cô dùng răng cắn tôi, còn lấy đao chém tôi, cũng nên giải thích lý do đi?”

Nguyễn Minh Chính đứng một bên rốt cuộc đã hiểu được, nguyên lai cô gái này chính là người ba tháng trước đã tập kích đại đương gia, làm đại đương gia bị thương! Nàng ngay lập tức thân thủ gắt gao chế trụ cổ tay cô gái kia.

Bỗng nhiên có hai thanh niên tiến tới, một người bức lui Nguyễn Minh Chính, người còn lại đem cô gái kia giấu ra sau lưng.

Nguyễn Minh Chính đã tức giận lôi đình:

“Các người đang làm gì! Nghĩ ở cục cảnh sát lại còn dám động thủ đánh hình cảnh sao?”

Một người tựa như là luật sư đi đến trước mặt Thích Thiếu Thương cùng Nguyễn Minh Chính, tự tiểu phi tiểu mở miệng:

“Hai vị cảnh quan, chúng ta đương nhiên biết nơi này là cảnh cực. Thế nhưng hình cảnh các vị cũng không thể tùy tiện muốn bắt người liền bắt chứ? Cảnh sát làm việc phải có chứng cứ, một khi chứng cứ đã không minh bạch lại dám bắt người, cẩn thận sẽ bị cấp trên khiển trách a!”

“Muốn chứng cứ sao, ta có!”

Thích Thiếu thương trong lòng đã hỏa bạo công tâm:

“Ta hiện tại tình nghi cô gái này có liên hệ tới một vụ đã thương người, nay ta có quyền khẩu lưu cô ta trong vòng 48 giờ.”

“Tiểu Thích!”

Phía sau truyền đến thanh âm của Hách Liên Tiểu yêu, vốn là đội trưởng phân đội số hai:

“Để bọn họ đi đi!”

Nguyễn Minh Chính đã nhịn không được nữa, chen vào nói:

“Anh biết không, Thích đại ca vốn nhận ra cô ta chính là sát thủ lần trước tập kích anh ấy....”

“Việc gì cũng phải có chứng cứ! Em là ngày đầu tiên làm cảnh sát sao hả?”

Hách Liên Tiểu Yêu giáo huấn Nguyễn Minh Chính xong, lại quay qua Thích Thiếu Thương:

“Để cho bọn họ đi đi, đây là mệnh lệnh cấp trên!”

Nói xong, lại nháy mắt một cái.

Thích Thiếu Thương đã hiểu, liền lời Nguyễn Minh Chính trở về, không gây khó dễ nữa.

Đám người kia lại hướng đại môn, bắt đầu đi.

Nguyễn Minh Chính gắt gỏng chen một câu:

“Để xem các người còn có thể khoái hoạt được bao lâu!”

Vừa nói xong, liền lại thấy họ đột ngột dừng lại.

Thích Thiếu Thương nhìn thấy bóng dáng màu xanh xuất hiện phía xa.

Cố Tích Triều vừa đến, vô luận hấn có khuyên như thế nào, cậu cũng không chịu đi cùng xe của hấn, nhất quyết đến cảnh cực bằng xe bus.

[Bọn họ là vì Cố Tích Triều mà dừng lại sao?]

Thích Thiếu thương liền cảm thấy thực buồn bực, người thanh niên cao lớn kia, cứ nhiên đang bước ra khỏi vòng bảo vệ của đám người xung quanh, đi về hướng Cố Tích Triều.

Không khí phi thường ác liệt, là một loại ác liệt quỷ dị!

11. Chương 11

Cố Tích Triều cũng đã thấy được đám người kia. Cậu tránh sang bên cạnh hai bước, tiếp tục đi đường của mình.

Sau đó, cậu thấy trong đám người kia, có một thanh niên đi về hướng cậu.

Tái sau đó, vẻ mặt Cố Tích Triều đột ngột biến chuyển, tựa như gặp quỷ.

“Tích Triều!”

Thích Thiều Thương đứng từ xa gọi tên cậu, chỉ là Cố Tích Triều tựa hồ không hề nghe thấy. Thích Thiều Thương thấy vậy, liền chạy đến bên người cậu, cẩn thận hỏi:

“Làm sao vậy, sắc mặt rất khó coi, là không được thoải mái sao?”

“Như thế nào lại không thoải mái chứ?”

Người thanh niên kia chậm chậm mở miệng:

“Em gặp được bạn cũ, là rất vui đi, đúng không, Tích Triều?”

Thích Thiều Thương cảm giác, thân thể Cố Tích Triều chấn động không nhỏ.

[Tích Triều? Đang sợ hãi sao? Cậu sợ người này sao?]

Người thanh niên kia tiến càng lúc càng gần, Thích Thiều Thương nhìn không được, liền hỏi:

“Người muốn làm gì!”

“Hoàng Kim Lân ta muốn làm việc gì, không cần người giao đãi!”

Vẻ mặt hắn ta toát ra nét ngạo mạn, tựa như không hề để một tiểu cảnh sát như Thích Thiều Thương vào mắt, vẫn tiếp tục đi về phía Cố Tích Triều.

Thân thể Cố Tích Triều run rẩy sợ hãi, từng bước lui về phía sau, thẳng đến lúc sau lưng là một bức tường cứng cáp.

Vô pháp thối lui! Biểu tình cậu giờ đây phi thường thống khổ.

Mà Hoàng Kim Lân nhìn cảnh con mồi đã rơi vào tay mình, lại còn sợ hãi như thế, làm hắn vạn phần mỹ mãn. Tay trái chống đỡ bên mặt tường sau lưng Cố Tích Triều. Cậu lúc này tựa như một đuôi tiểu ngư mắc cạn, nghĩ muốn chạy trốn, nhưng thân bất tại thủy, không thể động đậy.

(Nguyệt: =3= ta ko thik cảnh này =3= mỹ nhân, đánh nó đi, việc gì phải sợ =3=)

“Tích Triều, gần đây có khỏe không? Thật sự là lâu rồi mới gặp a! Mà em càng ngày càng đẹp ra...”

Trong ngữ điệu mang nét ngả ngớn không thềm che giấu, làm Thích Thiều Thương thực sự phi thường phần nộ. Chỉ là, Cố Tích Triều kia ngày thường băng hàn xa cách, nay vì cái gì lại không đánh trả? Nhìn cậu sợ hãi như thế, bộ dáng hoảng sợ bất khả khống chế, hắn nhìn qua, thật sự rất không đành lòng.

[Cái gã Hoàng Kim Lân trước mắt này, cùng Tích Triều có quan hệ gì?

Tích Triều vì sao lại sợ hắn như vậy?

Bất quá, hiện tại không phải thời điểm để hỏi những vấn đề loại này!

Bất luận là ai, cũng không được đối với Tích Triều của ta như vậy!]

(Nguyệt: Tích Triều thành của anh lúc nào vậy? Ân???)

Thích Thiều Thương bước nhanh đến bên người Cố Tích Triều, bỏ lại một câu:

“Tôi không có hứng thú nghe loại người nhảm chán như anh nói!”

Hắn liền nắm lấy tay Cố Tích Triều, lôi kéo cậu quay đầu bước đi.

Phía sau truyền đến thanh âm Hoàng Kim Lân đắc ý cười:

“Anh vốn lo lắng em sẽ tịch mịch... Cậu ta là nhân tình mới của em sao? Ai, thủ đoạn câu dẫn nam nhân của em đúng là càng ngày càng cao.”

(Nguyệt: ... kiểm chế!!!!)

“Người nói cái gì?”

Thích Thiều Thương rốt cuộc không thể kiểm chế được nữa, xoay người trừng mắt nhìn hắn.

Hoàng Kim Lân không chút chấp nhất, tự tiểu phi tiểu nhìn Thích Thiều Thương:

“Vị này là Thích đội trưởng, đúng không? Tôi nói cái gì, không phải anh hỏi Cố Tích Triều liền sẽ biết ngay sao?”

Ánh mắt hướng nhìn về Cố Tích Triều, người nọ cảm nhận được tầm mắt của hắn, ả ả run rẩy, liền nấp tới sau lưng Thích Thiếu Thương.

(Nguyệt:.... cố gắng lần thứ 2, kiềm chế!!!!)

Hoàng Kim Lâm hơi nghiêng người lên phía trước, nhỏ giọng nói bên tai Thích Thiếu Thương:

“Ta có vài lời muốn nhắc nhở Thích đội trưởng một chút. Anh cần hảo hảo bảo trọng thân thể đi. Ăn nhiều vào, tắm bỏ một chút mới tốt, bằng không làm sao ứng phó được Tích Triều? Em ấy ở trên giường, thật sự rất”

(Nguyệt:.... hỗn đản, ko thể nhịn được nữa ai đánh vô mặt hắn cái đi >”<>

Thích Thiếu Thương trong đầu chấn động, không chút nghĩ ngợi, một quyền đánh tới:

“Ta đánh cho ngươi biến thành dầu heo!”

(Nguyệt: bb, hảo!! Đánh thêm cái nữa!!!)

Nguyễn Minh Chính cùng Hách Liên Tiểu Yêu hốt hoảng chạy nhanh đến, kéo Thích Thiếu Thương ra.

Mà đám người bảo vệ của Hoàng Kim Lâm cũng liền động thủ, chia làm hai nhóm, một nhóm đỡ lấy Hoàng Kim Lâm, đám người còn lại đi lên đối phó với Thích Thiếu Thương.

Hách Liên Tiểu Yêu lớn tiếng nói:

“Hoàng tiên sinh, Thiếu Thương mấy ngày nay bắt tội phạm hảo vất vả, nên nhất thời xúc động. Tôi thay cậu ta xin lỗi ngài. Bất quá, nếu thủ hạ của ngài động thủ ở đây, cũng không có gì lợi ích đi?”

Hoàng Kim Lâm lau đi vệt máu nơi khoe miệng, vuốt phẳng bộ âu phục chỉnh tề của mình, gọi đám thủ hạ lại, xoay người rời đi, chỉ để lại một câu:

“Tích Triều, chúng ta sau này còn gặp lại.”

Gã chết tiệt kia rốt cuộc đã đi.

Thích Thiếu Thương đỡ lấy bả vai Cố Tích Triều, nhìn đến vẻ mặt trắng bệch của cậu, lo lắng hỏi:

“Tích Triều, có muốn tôi dẫn cậu đi khám bác sĩ không?”

Cố Tích Triều nhắm mắt lại, hồi lâu sau mới mở ra:

“Không cần!”

“Nhưng mà.....”

“Anh cứ để tôi một mình là được!”

Cố Tích Triều giẫy khởi tay Thích Thiếu Thương, kiên quyết nói.

.....

Trong một chiếc xe xa hoa, cô gái tóc hồng dán người vào Hoàng Kim Lâm, lấy lòng đốt cho hắn một điếu xì gà, nhện không được tò mò hỏi:

“Lân ca, anh thật sự nhận thức người tên là Cố Tích Triều kia?”

Hoàng Kim Lâm cũng không khách khí, ôm lấy cô ta:

“Như thế nào, ghen tị sao?”

“Không phải a, em chỉ cảm thấy thật kỳ quái, Lân ca chẳng lẽ đối với nam nhân cũng có hứng thú?”

“Hô...”

Hoàng Kim Lâm thối ra một làn khói thuốc, chỉ cười mà không đáp.

Cô gái kia vẫn nhất quyết không buông tha, cọ cọ người hấn:

“Lân ca, nói cho em biết đi!”

Trước mắt hấn lúc này, như hiện lên một cậu thiếu niên đáng người nhỏ bé yếu ớt, khoe môi Hoàng Kim
Lân nhẹ câu lên một nét người thâm tà:

“Cậu ta là do anh dùng ba mươi vạn tệ để mua về đó!”

12. Chương 12

Cảnh cục.

Thích Thiểu Thương được Hách Liên Tiểu Yêu mời vào văn phòng. Ghế còn chưa kịp ngồi, Tiểu Yêu đã lập
tức ném một tập văn kiện xuống bàn.

“Hoàng Kim Lâm, 34 tuổi, tổng tài chấp hành của Phó gia tập đoàn, cũng là cháu ruột của chủ tịch tập đoàn,
Phó Tổng Thư. Tên hỗn đản này làm đủ chuyện đồi bại, hãm hại không ít người rồi! Dân chúng, ma túy,
súng ống đạn dược, không có gì hấn không dám mua bán, cũng không việc làm ăn nào hấn không dám làm.
Có điều, chúng ta điều tra lâu như vậy, nhưng vẫn chưa tìm ra được chứng cứ xác thực nào cả. Chỉ có thể
để hấn tùy hứng tiêu dao khoái hoạt!”

Hách Liên bất đắc dĩ nói:

“Đoán xem hôm nay hấn đến đây để làm gì? Hấn là đến tìm cục trưởng trách cứ đó! Nói chúng ta vô duyên
vô cớ phái người theo dõi hấn, làm ảnh hưởng cuộc sống riêng tư của hấn.... Cậu không thấy vẻ mặt hấn
lúc này nói chuyện với cục trưởng đâu! Đúng là đáng hận mà! Đáng tiếc, chúng ta ngoài việc giương mắt
nhìn, cũng không có biện pháp...”

Cuối cùng, Hách Liên Tiểu Yêu còn cảm giận bồi thêm một câu:

“Đáng ghét! Sớm muộn gì tôi cũng đào được cả hang ổ của hấn lên!”

[Thì ra là thế!]

Thích Thiểu Thương nghe qua toàn bộ sự tình Hách Liên Tiểu Yêu nói, cẩn thận xem xét tập công văn kia,
không khỏi bắt đầu trầm tư:

[Một gã không việc ác nào không làm như vậy, vì cái gì lại có quan hệ với Tích Triều chứ? Nhìn hấn đối
với Tích Triều ngôn ngữ hành vi lỗ mãng như vậy, chẳng lẽ.....?]

Thật sự, dù không muốn nghĩ tới cũng phải nghĩ.

“Thiểu Thương.”

.....

“Thiểu Thương!”

“A?”

Thích Thiểu Thương đình chỉ suy tư:

“Cái gì?”

“Tôi đã xem xét rồi, vụ án mạng bến tàu lần trước của đội cậu, chính là có khả năng quan hệ tới họ Hoàng
kia. Tôi nghĩ, nhất định là hấn phái sát thủ đến đối phó cậu, nghĩ muốn cảnh cáo để cậu dừng điều tra.”

[TMD!]

Hách Liên tiếp tục nói:

“Tôi gần đây đã hướng cục trưởng đệ trình một phương án. Chính là muốn phân đội của cậu và của tôi tạm thời sáp nhập, tập trung đối phó Hoàng Kim Lân, ý cậu thế nào?”

Thích Thiếu Thương sững sốt:

“Như thế nào cũng không nói trước với tôi một tiếng?”

“Hiện tại nói cũng như nhau. Chỉ chừng hai ngày nữa là có lệnh cấp trên rồi.”

Hách Liên Tiểu Yêu vỗ vỗ vai Thích Thiếu Thương:

“Chúng ta hảo hảo hợp tác, bắt lấy gã Hoàng Kim Lân kia, xem hắn còn muốn kiêu ngạo thế nào được!”

Thích Thiếu Thương nheo mắt đánh giá, trêu chọc nói:

“Nhìn tiểu tử cậu gần đây ý chí chiến đấu thật lớn nha, có phải gặp chuyện gì tốt không?”

“Sao.... làm gì có!”

“Nói chuyện sao lại úp mở như vậy, còn không mau nói thật ra xem? Hay tan ca cùng nhau đi uống một trận, nói cho tôi nghe, thế nào!”

Hách Liên Tiểu Yêu muốn nói lại thôi, ngữ khí phun ra nuốt vào nửa ngày mới hoàn câu:

“Không được, tôi... tôi có hẹn với Hồng Lệ.”

“Sao?”

Thích Thiếu Thương nhất thời không đoán được cậu ta lại nói đến việc này, nhưng cũng rất nhanh cười to:

“Tiểu tử thật giỏi nha, thật không nghĩ cậu nhanh tay như vậy!”

“Cậu không ngại sao?”

“Ngại? Làm cái gì phải ngại? Hồng Lệ nếu được hạnh phúc, tôi cũng vì cô ấy mà vui vẻ.”

Lời còn chưa dứt, Hách Liên Tiểu Yêu thành linh đánh một quyền thật mạnh giữa ngực hắn.

Thích Thiếu Thương kinh ngạc hỏi:

“Cậu làm cái gì?”

Về mặt Hách Liên thoáng có chút hồng, thanh âm cũng nhẹ đến mức không thể nghe:

“Tôi đáp ứng Hồng Lệ đánh cậu một trận, thay cô ấy trút giận. Hiện tại chỉ đánh cậu một quyền, là tiện nghi lắm rồi!”

“Tiểu tử cậu đúng là trọng sắc khinh bạn nha!”

Thích Thiếu Thương chỉ còn biết dờ khóc dờ cười xoa ngực.

“Dù sao đi nữa, so ra thì Hồng Lệ cũng có phần trọng yếu hơn mà.”

Tiểu Yêu cẩn trọng nói, sau đó lại như nhớ ra cái gì, quay qua thổi Thích Thiếu Thương:

“Thiếu Thương, nhìn bộ dáng vừa rồi của cậu, cậu đối với Cố Tích Triều kia,... không phải là chân tâm chứ?”

“Cái gì là chân tình giả ý? Tôi thích cậu ta vốn cũng không phải chuyện chẳng thể nói nên lời.”

Thích Thiếu Thương dùng một loại ngữ khí trầm đình tiệt thiết trả lời:

“Cảm tình tôi đối với cậu ta, cũng như cậu đối với Hồng Lệ vậy. Đối với tôi, đó cũng không phải loại sự tình bất nhân tính gì, nên tôi cũng chẳng nghĩ phải che lấp giấu diếm!”

Thời gian tan tầm, Thích Thiếu Thương đứng dưới lầu đợi Cố Tích Triều rất lâu, vẫn không thấy cậu xuống.

Hỏi qua đồng nghiệp, mới biết Cố Tích Triều lúc xế chiều đã xin phép đi về.

Thích Thiếu Thương hỏa tốc chạy trở về nhà. Phòng khách, phòng bếp đều không thấy bóng dáng Tích Triều đâu. Vì thế, cảnh phải lưỡng lự đứng gõ cửa phòng riêng của Cố Tích Triều.

Không ai mở cửa, thậm chí cũng không người trả lời.

Chính là, Thích Thiếu Thương có thể cảm giác được, Cố Tích Triều thật sự đang ở bên trong.

“Tích Triều, là tôi đây, mở cửa đi!”

Thích Thiếu Thương lên tiếng gọi, thu về được vẫn là trầm mặc.

Hắn bắt đầu lo lắng bất an, chỉ sợ Cố Tích Triều có thể làm việc gì ngốc nghếch. Người kia tâm cao khí ngạo là vậy, sao có thể chịu đựng được tên hỗn đản họ Hoàng kia đối xử như thế?

Thích Thiếu Thương lại gõ cửa mạnh hơn, đột nhiên, môn phòng bất chợt bật mở.

Lúc này, Thích Thiếu Thương mới nhớ, đêm qua nghe được Tích Triều gặp ác mộng, trong lúc nhất thời nóng vội, hắn đã phá hủy luôn cả cửa phòng, vẫn chưa gọi người đến sửa chữa.

Trong phòng không mở đèn, cả căn phòng chìm trong một mảng hôn ám đen kịt.

Hảo áp lực !

Cố Tích Triều đang ngồi thu người trong một góc khuất tối tăm, Thích Thiếu Thương đi vào cũng không có động tĩnh gì.

“Tích Triều?”

...

“Tích Triều..”

Thích Thiếu Thương đã gọi lên hai tiếng, nhưng cậu vẫn không hề phản ứng, hắn liền vội vàng đi tới, nghĩ muốn kéo cậu đứng dậy.

“Anh tránh ra đi!”

Thanh âm Cố Tích Triều phát ra phi thường ảo não rầu rĩ, nhưng không hề mang theo nửa điểm sinh khí nào.

Thích Thiếu Thương lại dùng lực giữ lấy cậu:

“Tôi sẽ không đi, sẽ không đi, không đi, có chết cũng không đi!”

(Nguyệt: bánh bao, hảo! Thực không làm em thất vọng nga:”D)

Cố Tích Triều rốt cuộc cũng bị hắn kéo đứng dậy.

Thích Thiếu Thương ôn nhu nhìn xuống gương mặt cậu, lại phát hiện cậu... Cậu cứ nhiên lại khóc!

Tâm hắn lúc này tựa như rơi vào liệt hỏa, thật sự rất khó chịu, nước mắt này, là vì cái gì?

“Tôi vẫn nghĩ cậu vốn rất kiên cường.... Tích Triều, vì cái gì mà khóc? Là vì tên hỗn đản Hoàng Kim Lân gặp lúc sáng, đúng không?”

Thích Thiếu Thương thật không rõ, tâm của mình hiện nay, là đang đau, hay là đang giận:

“Cậu gặp ác mộng hằng đêm, cũng là vì hắn cả, đúng không?”

Nước mắt của Cố Tích Triều dường như đã thay thế câu trả lời, từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm đẫm vạt áo, có lau đi thế nào, cũng để lại một vết hằn khắc thật sâu thật sâu, tựa như nỗi đau trong tâm cậu vậy, có tẩy rửa thế nào cũng không sạch được.

Thích Thiếu Thương rốt cuộc đã nhận không được nữa, nặng nề ôm cậu vào lồng ngực.

Người này, thân thể gầy yếu như thế, tại sao còn phải gánh chịu bao nhiêu chua xót?

Thật sự, nghĩ muốn cứ như vậy mà ôm lấy cậu, thay cậu chia sẻ, thay cậu cản ngăn tất cả những bất hạnh. Làm cho thân thể lạnh lẽo của cậu có thể cảm nhận được ôn nhu ấm áp của hắn.

“Tích Triều, mặc kệ thế nào, cậu còn có tôi.”

Cố Tích Triều vươn tay nghĩ muốn đẩy hắn ra, Thích Thiệu Thương lại nguyên bản không chút lung lay.

“Không đáng....”

“Không được nói như vậy!”

Thích Thiệu Thương nâng mặt cậu lên, ôn nhu mà trịnh trọng nói với cậu :

“Có thể gặp được cậu, là tam sinh hữu hạnh trời ban cho Thiệu Thương tôi. Quá khứ dù cho đã phát sinh chuyện gì buồn tủi, liền hãy quên cả đi. Chỉ cần cậu vui vẻ, tất cả đều đáng giá.”

Nói xong, đôi môi ôn nhu dừng nơi giọt lệ của Cố Tích Triều, lại nhẹ nhàng di chuyển đến phiến môi mềm mại tựa cánh hoa, mê man hôn xuống.

Nụ hôn này thật sự rất ấm áp, ấm áp đến mức làm người ta quên cả phải tránh né như thế nào....

(Nguyệt: cuối cùng cũng chờ dc đến ngày này:”D)

13. Chương 13

Dạ.

Vốn, hắc ám của màn đêm có thể che giấu được rất nhiều thứ. Nhưng che giấu thủy chung cũng chỉ là che giấu, vẫn không thể làm nó tiêu biến đi được.

Đôi khi, nhớ lại quá khứ cũng là một loại tra tấn, tàn nhẫn đến mức khiến người ta không thể hô hấp....

.....

16 tuổi.

Cố Tích Triều chỉ mặc một bộ quần áo đã cũ mòn, được mua từ rất nhiều năm trước.

Hôm nay, cậu được mẫu thân dẫn đến một nơi.

(Nguyệt: ta sẽ dùng ‘mẫu thân’ chứ không dùng ‘mẹ’ nga, vấn đề tâm trạng của ta ấy mà, xin lỗi các nàng >”<)

Cậu thật sự rất kinh ngạc, bởi vì bà từ trước đến nay vốn không hề thích cậu.

Trong trí nhớ của cậu, mẫu thân rất ít khi nói chuyện, thậm chí cả ngày cũng không nguyện liếc mắt nhìn cậu lấy một lần. Cho dù ngẫu nhiên rơi vào tầm mắt, thì vẻ mặt bà cũng liền tràn ngập oán hận cùng căm ghét.

Đôi khi không vui, bà sẽ tùy tay vợ lấy một đồ vật gì đó ném vào người cậu, hoặc dùng tàn thuốc cháy dở dí vào cánh tay cậu.

Ngày trước, còn có một lần, bà dùng gối đầu chặn nơi mặt cậu, có ý muốn đưa cậu vào chỗ chết.

.....

[Vì cái gì ?]

[Vì mình là đứa bé ngay cả cha là ai cũng không biết sao?]

[Bởi vì sự tồn tại của mình, chỉ mang đến cho bà vô vàn thống khổ sao?]

[Đó có phải là lỗi của mình không?]

.....
Mẫu thân dẫn cậu vào một căn phòng lớn.

Cổ Tích Triều dường như có chút hoa mắt. Căn phòng này, so ra còn lớn hơn toàn bộ ngôi nhà của cậu nữa.

Một nam nhân đầu tóc dẫn bọn họ vào phòng khách.

Trên sô pha có một thanh niên đang ngồi, chân gác lên bàn trà trước mặt, bên cạnh hắn còn có một cô gái rất trẻ, rất xinh đẹp đang cắt hoa quả, từng miếng từng miếng tiếp đến miệng hắn.

Cổ Tích Triều nhận ra được người thanh niên kia. Hắn là chủ nhân của câu lạc bộ mà hàng đêm mẫu thân cậu vẫn đến tiếp khách, Hoàng Kim Lân.

“Lân ca...”

Mẫu thân hướng về người thanh niên trẻ tuổi kia, cúi đầu khom lưng chào hắn.

Hoàng Kim Lân ngẩn đầu, nhìn bà bằng một loại ánh mắt như đang đánh giá một thứ đồ rách nát rẻ tiền.

“Thế nào, đã có tiền chưa?”

“Không có....”

Nam nhân đầu tóc bên cạnh vừa nghe, liền lập tức giáng một bạt tai thật mạnh xuống mặt bà:

“Không có tiền trả sao! Vậy con mẹ nhà mày tới đây để làm quái gì!”

Gương mặt của mẫu thân nhất thời sưng đỏ lên, khóe miệng chảy tràn tơ máu, dùng hai tay thống khổ ôm lấy mặt:

“Lân ca, cho em một cơ hội. Em, em dùng con gán nợ, có được không?”

Hoàng Kim Lân vừa nghe bà nói, liền cười to khinh bỉ:

“Con của bà? Cái loại đàn bà mà ai muốn cũng có thể thượng như bà, mà dám nghĩ con của bà sinh ra đáng giá ba mươi vạn sao? Ân...”

Cổ Tích Triều quả thực không thể tin vào tai mình được nữa:

“Mẫu thân....?”

Mẫu thân tái không thêm để ý đến cậu, chỉ tiếp tục cầu xin:

“Em thề, Tích Triều thực sự sạch sẽ. Anh nhất định sẽ rất vừa lòng.”

“Mẫu thân....”

Tích Triều vươn tay kéo vạt áo bà, lại chỉ đổi lại một tràng quở trách:

“Câm miệng! Tao nuôi mày lớn đến tuổi này, đã tốn không ít tiền rồi. Hiện tại là thời điểm mày phải trả lại cho tao đi! Không được run!”

Ánh mắt Hoàng Kim Lân chuyển hướng về phía Cổ Tích Triều, cẩn thận đánh giá cậu.

Đứa nhỏ này hắn cũng chưa đến tuổi phát dục đi?

Nhưng mà, tư sắc này, dù chỉ mới ngậy ngô chưa toàn vẹn, thế nhưng vẫn là một vẻ đẹp đáng kinh ngạc.

Kia mi mục trong veo như thu thủy, lọn tóc xoắn nhẹ, làn da trắng tựa tuyết, ngũ quan tinh xảo mang theo biểu tình kinh hách sợ hãi non nớt kia....

Thật sự rất đẹp!

Hoàng Kim Lân đột nhiên cảm thấy khát. Là một con đực khát lan tràn khắp tứ chi bách hài, bất khả khống chế!

Cổ Tích Triều bị hắn nhìn đến mức sống lưng phát lạnh, cậu cảm thấy vô cùng chán ghét ánh mắt kia.

“Được rồi, bà đi được rồi! Cả em nữa, em cũng đi đi!”

Hoàng Kim Lân phát phát tay, tựa như đối ruồi muỗi mà đuổi mẩu thân của Cố Tích Triều cùng cô gái bên cạnh hẳn đi.

Mẩu thân tựa như trút được một gánh nặng, liên tục nói:

“Cảm ơn Lân ca, cảm ơn Lân ca!”

Sau đó tựa như sống chết, gấp gấp rời khỏi đó.

“Mẩu thân....!”

Tích Triều muốn đuổi theo bà, nhưng bị gã nam nhân đầu trọc chế trụ lại.

“Muốn chạy sao? Không nghe mẹ mày đã nói sao, bà ta bắt mày đến đây là để gán nợ!”

“Tôi sẽ thay bà trả! Chờ khi kiếm được tiền, tôi liền sẽ trả đủ mà!”

Cố Tích Triều vừa nói, vừa dùng sức giãy dụa khỏi gọng kiềm cứng rắn của nam nhân đầu trọc kia.

Hoàng Kim Lân đi tới, khéo léo bắt lấy càm cẩu:

“Chờ sao? Ta đây không có kiên nhẫn!”

Sau đó ngẩn đầu phân phó với nam nhân kia:

“Báo nhà bếp làm chút gì đó cho nó ăn, còn phải tắm rửa sạch sẽ. Xong rồi liền mang đến phòng ta!”

“Đã biết, Lân ca!”

Nam nhân đầu trọc đó nắm lấy tay Cố Tích Triều, lôi kéo cậu lên lầu.

“Buông ra!”

Cố Tích Triều ra sức giãy dụa, cậu đã ẩn ẩn cảm thấy được, sắp tới sẽ phát sinh loại sự tình khủng bố gì. Bất quá bản thân cậu gầy yếu vô lực, không cách nào giãy thoát.

....

Vì thế, thời điểm gã Hoàng Kim Lân kia nở một nụ cười tàn nhẫn đi đến chỗ cậu, Cố Tích Triều đã sợ đến mức cả người lằng lằng ngậy ngậy, không thể động đậy.

Dù có la hét thê lương đến thế nào, cúi đầu cầu xin chặt vật đến thế nào, nhưng cuối cùng vẫn là chạy không thoát, đánh không lại.

Hoàng Kim Lân đem đôi tay gầy yếu của Cố Tích Triều trói vào đầu giường, vẫn giữ nụ cười trên môi, hẳn dùng tay xé nát quần áo cậu, để cho thân thể nhỏ bé yếu ớt của cậu hoàn toàn triển lộ.

Làn da trắng ngần cùng thân thể tuyệt mỹ kia đã hoàn toàn đánh gục lý trí của hắn. Dục vọng nơi hạ thân phút chốc không còn khống chế được nữa.

Rốt cuộc, không thể đợi thêm một giây một khắc nào, hung khí cương liệt không hề báo trước, cứ thế hung tợn đi vào thân thể Cố Tích Triều.

Nỗi đau đó... thẳng đến giờ này phút này, cậu cũng chưa từng quên!

14. Chương 14

Trong trần thế này, người người đi qua đời nhau.

Có hay không một người có thể cho người cảm giác ấm áp?

Có hay không một người có thể làm người cảm thấy gặp được họ trong đời là một loại may mắn?

Anh thật muốn hỏi một câu:

“Tích Triều, người đó... có thể là anh không?”

.....

Thích Thiếu Thương nhìn Cố Tích Triều không rời mắt, nhớ lại chuyện vừa được nghe kể, lòng hẩn không khỏi cực độ thống hận!

Một Tích Triều như thế nhỏ bé, như thế yếu ớt, sao có thể chịu đựng loại khổ sở to lớn đến vậy, để giờ đây sâu mãi vương nơi khóe mắt.

Đều là vì gã Hoàng Kim Lân kia!

Trong cơn giận dữ! Thích Thiếu Thương hận gã cầm thú kia, cũng thâm hận chính bản thân mình.

Hận mình thời điểm đó vì cái gì không gặp được Tích Triều?

Nếu có thể sớm gặp nhau, tình hình có thể đã khác!

Thích Thiếu Thương đau lòng, đem thân thể Tích Triều khảm thật sâu vào trong ngực, nhỏ giọng an ủi người nguyên bản vẫn còn đang run rẩy:

“Không có việc gì, Tích Triều, tất cả đều là quá khứ! Có anh ở đây! Anh sẽ đem những gì em đã mất, từng chút từng chút một tìm về. Anh sẽ không để bất luận kẻ nào tái thương tổn em lần nữa!”

“Thiếu Thương.....”

Lần đầu tiên nghe Tích Triều như thế ôn nhu gọi tên mình, tim Thích Thiếu Thương cơ hồ trong một khắc đã lạc nhịp.

Phải khắc chế!

Phải khắc chế!

Thích Thiếu Thương, lần đầu trong đời, đã phát hiện ra khắc chế là việc khó khăn đến mức nào.

...

Nồng nàn hôn lên làn môi lạnh, Thích Thiếu Thương nghĩ muốn dùng tất cả sức lực của mình, mang đến cho người kia trọn vẹn ấm áp cùng ôn nhu.

Thời tiết sáng hôm sau, cũng giống như tâm tình Thích Thiếu Thương vậy.

Cực hảo!

Thoải mái ăn xong điểm tâm do Tích Triều làm, Thích Thiếu Thương thoải mái cười:

“Anh ăn no a!”

“Đã thấy!”

Cố Tích Triều nhìn qua tên kia, thật có chút hồi hận vì đã cho hắn ăn nhiều như vậy. Như thế, làm sao đuổi theo tội phạm?!

“Đúng rồi, Tích Triều! Mấy ngày nay em không cần đi làm, hảo hảo ở nhà nghỉ ngơi đi!”

Lo lắng cho sức khỏe trước mắt của Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương lên tiếng khuyên.

Cố Tích Triều có chút do dự:

“Thật thấy không tốt lắm, em mới tới chưa được bao lâu...”

“Không quan hệ, anh sẽ nói với cục trưởng. Tất cả để cho anh, em cứ ở nhà ăn ngon ngủ ngon là được!”

(Nguyệt: ăn no ngủ kỹ:”D)

“Ăn ngon ngủ ngon? Là dưỡng mập lên rồi đem bán sao?”

Thích Thiều Thương xoa xoa khuôn mặt Tích Triều:

“Em nói xem, anh có buông tay được hay không?”

“Bỏ ra! Đi làm đi!”

Cố Tích Triều đẩy tay hấn ra, vô lại muôn đời vẫn là vô lại a!

...

Thời điểm bước ra khỏi nhà, Thích Thiều Thương đã đưa ra một quyết định cực kỳ anh minh thần võ: sau này, mỗi ngày phải dậy sớm hơn nửa giờ so với trước đây đi!

Bởi vì, nụ hôn chia tay kia, thật sự làm hấn muốn ngừng cũng không ngừng lại được.

Đời này, xem như đã hoàn toàn rơi vào lòng bàn tay của Tích Triều rồi....

Nguyên bản chỉ nghĩ hôn nhẹ thôi, liền đi ngay. Nhưng ý chí của hấn không ngờ lại bạc nhược đáng thương đến như vậy, sao có thể mất kiểm chế mức độ này!

.....

Thật vất vả mới đẩy được Thích Thiều Thương đi làm.

Thời điểm Cố Tích Triều cân nhắc tiếp theo sẽ làm gì, bên tai liền truyền đến tiếng gõ cửa.

Cho rằng là Thích Thiều Thương quên đồ vật gì đó, vừa mở cửa vốn định nói với hấn vài câu. Thế nhưng nhìn lại người vừa đến, Cố Tích Triều trong một phút đó liền ngậy người.

Hoàng Kim Lân?

Là Hoàng Kim Lân!

Chỉ nghĩ đến ba chữ đó thôi, tựa hồ đã làm Cố Tích Triều cảm thấy sống không bằng chết. Huống chi, hiện tại, gã ác nhân này lại đang đứng trước mặt cậu!

Cố Tích Triều sau khi hoàn hảo lấy lại tinh thần, việc thứ nhất làm là liều mạng muốn đóng chặt cửa lại.

Ngay lúc đó, hai tên bảo vệ của Hoàng Kim Lân đồng thời giữ cửa lại, một người bắt lấy Cố Tích Triều đẩy ngã vào phòng.

“Đừng thô lỗ như vậy chứ...”

Hoàng Kim Lân lẩm bẩm, không nhanh không chậm nói, liền bước vào phòng, xoay người đem hai gã bảo vệ kia nhốt cả ngoài cửa.

Trong phòng hiện chỉ còn Cố Tích Triều cùng Hoàng Kim Lân.

Cảm giác của cậu lúc này tựa như đang đứng nơi nam cực, thân thể dán chặt vào vách tường sau lưng, bắt đầu run rẩy không thể kiểm chế.

Gã nam nhân làm cho cậu cảm thấy nhân sinh hắc ám này, tốt cùng còn muốn làm gì?

Hoàng Kim Lân không khách khí ngồi xuống sô pha, theo thói quen gác chân lên mặt bàn, xem xét tứ phía căn phòng, lại nói:

“Xem ra mấy năm nay em sống không được tốt lắm nha? Vì phải chiếu cố bà mẩu thân điên khùng kia sao, thật rất vất vả đi?”

Ngừng lại giây lát... lại nhìn qua Cố Tích Triều, vẻ mặt hiện lên một nét tiếu ý hèn hạ:

“Vì sao không đến tìm anh? Con người anh luôn nhớ tình cũ, xét theo giao tình của chúng ta, anh nhất định sẽ giúp em mà!”

“Cút!”

Từ này phát ra dường như đã được Cố Tích Triều dùng tất cả khí lực mà gào thét.

Hoàng Kim Lân cố làm ra vẻ, lắc lắc đầu, đứng dậy đi về phía Cố Tích Triều:

“Đối với bạn cũ đừng có lãnh đạm vậy chứ? Em làm vậy là vì tên nhóc cảnh sát kia sao?”

“ Không liên quan đến người! Người hiện tại lập tức biến đi, bằng không ta gọi điện báo cảnh sát!”

“ Nói chuyện sao lại vô tình như vậy.... Anh là có hảo ý quan tâm tới em thôi, sợ em vất vả... Tên nhóc kia có cái gì hay, quanh năm suốt tháng liều sống bán chết cũng chẳng kiếm được bao nhiêu. Không bằng, em lại theo anh đi, muốn cái gì liền sẽ có cái đó. Em xem được không?”

Tựa hồ như nhớ tới hương vị tiêu hồn thực cốt đêm đó, thanh âm Hoàng Kim Lân phát ra dần chuyển biến khàn đi, hô hấp cũng không còn thông thuận.

Trong đầu hiện lên hình ảnh một thiếu niên ngây ngô, thân thể đẹp tựa bạch ngọc...

Chỉ có cậu ta, chỉ có người tên Cố Tích Triều này, mới có thể làm cho hắn nhớ mãi không quên như vậy.

Mà hiện tại, cậu ta đang ở ngay trước mắt, có được thật dễ như trở bàn tay.

Nhìn Hoàng Kim Lân càng ngày càng đến gần mình, Cố Tích Triều rốt cuộc không thể nhịn được nữa, một quyền đánh vào mặt hắn!

Hoàng Kim Lân xoa xoa mặt, vẫn nguyên bản không dừng cước bộ, vô liêm sỉ hỏi:

“Em lại hận anh đến như vậy sao?”

Tiếp theo, ngữ khí thay đổi, chuyển thành một cảm giác băng hàn lãnh khốc mà tàn nhẫn:

“Bởi vì, anh đã lấy mất đêm đầu tiên của em sao?”

“Câm miệng...!!!!!!”

Cố Tích Triều dùng đôi tay bịt chặt tai lại, không ngừng gào thét cuồng nộ.

Không được nói!

Không thể nói!

Đó chính là nỗi đau đớn giày xéo không thể chịu đựng nổi của cậu!

Đó chính là miệng vết thương sâu thật sâu, dù đã trải qua rất lâu rồi nhưng vẫn không ngừng rỉ máu.

Người này, chính là muốn bức cậu đến điên rồi!

15. Chương 15

Thích Thiệu Thương vừa lái xe vừa vui vẻ huýt sáo, một ngày như thế này, thật sự làm cho người ta có nằm mơ cũng có thể cười ra tiếng a!

Chính là hôm nay thời tiết thật kỳ lạ đi!

Thời điểm xuất môn vẫn là dương quang sáng lạn, lúc này mây đen lại kéo đầy trời!

Bỗng nhiên, cả người Thích Thiệu Thương lạnh run, cảm thấy một cổ tư vị khó hiểu dâng tràn trong lòng.... Không thể dùng ngôn từ biểu đạt loại cảm giác này được. Là có chỗ nào không đúng?

Tiếng chuông di động chợt kêu vang, là Hách Liên Tiểu Yêu:

“ Thích Thiếu Thương, các đồng sự đội tôi đang theo dõi Hoàng Kim Lân báo lại. Họ phát hiện hắn vừa đi đến nhà của Cố Tích Triều. Cậu...”

Thích Thiếu Thương nghe chưa hoàn câu, liền ném di động xuống, lao nhanh trở về, trong lòng không ngừng cầu khẩn:

[Tích Triều, Tích Triều.... Em không được gặp chuyện gì, ngàn vạn lần không nên gặp chuyện gì!

Anh đến, anh sẽ lập tức đến ngay!!!]

Hỏa tốc chạy về nhà Cố Tích Triều. Cửa vốn đã mở toang, Thích Thiếu Thương chạy vọt vào trong.

Tình cảnh trước mặt này, quả thực tựa như ngũ lôi oanh đỉnh!

.....

Cố Tích Triều y phục không chỉnh quỳ trên mặt đất. Đôi mắt vô hồn nhìn chăm chăm thanh dao trong tay mình, thân dao còn lưu lại vết máu đỏ sẫm.

Mà Hoàng Kim Lân lúc này cả người vương huyết dịch, nằm bất động trên sàn nhà, đã hoàn toàn bất tỉnh.

Tích Triều?

Tâm Thích Thiếu Thương, trong phút chốc tựa như đã vỡ ra thành trăm ngàn mảnh.

Ông trời!

Vì cái gì lại đối với Tích Triều như vậy?

Vì cái gì lại đối với chúng ta như vậy?

Hạnh phúc, rõ ràng đã có thể nằm trong tầm tay!

Thích Thiếu Thương cước bộ trầm trọng đi tới bên Tích Triều. Hắn đến gần cậu, muốn đoạt lấy thanh dao trong tay cậu.

Thanh dao bị Cố Tích Triều nắm chặt không buông. Thích Thiếu Thương tăng thêm lực đạo, gắt gao gỡ lấy thanh dao ra, lại đem người kia ôm sâu vào lòng ngực.

[Thân thể em thật lạnh lẽo, tựa như đã bị rút cạn tất cả huyết nhục.

Này, là Tích Triều của ta sao? Vì cái gì lại lạnh như vậy!]

Ngoài cửa sổ vang lên một tiếng sấm sét.

Mưa bắt đầu nặng nề rơi xuống.

“Không.....!”

Ngày đông.

Tuyết mịn ngoài cửa phòng bắt đầu nhẹ rơi.

Trong phòng, Cố Tích Triều nằm yên trên giường, đôi mắt vô hồn nhìn lên trần nhà.

Trong một thời gian khá dài, cậu vẫn duy trì cùng một tư thế như vậy. Thậm chí ngay cả ánh mắt cũng không có lấy một điểm tinh quang.

Thích Thiếu Thương bưng chậu rửa mặt đi vào, cười với cậu:

“ Buổi sáng tốt lành a, Tích Triều. Hôm nay tuyết bắt đầu rơi rồi, thật là một mỹ cảnh nha! Anh nghĩ em chắc sẽ rất thích.”

Dùng khăn nhẹ nhàng lau rửa khuôn mặt Tích Triều:

“Em biết không? Hôm nay Hồng Lệ cùng Hách Liên kết hôn đó, anh mang em đi uống rượu mừng, được không? Còn có, vụ án phóng hỏa giết người lần trước đó, anh đã quơ được tên hung thủ rồi nha, em có vì anh mà cao hứng không?”

(Nguyệt: >”< ta=“” thấy=“” cảnh=“” này=“” còn=“” thăm=“” hơn=“” cả=“” chết=“” nữa=“”>

Trong căn phòng nhỏ, chỉ có thanh âm của Thích Thiếu Thương vang vang, không hề có nửa điểm hồi đáp.

Tĩnh lặng tựa như cõi chết.

Thích Thiếu Thương kéo tay Cố Tích Triều đặt nơi môi, tựa như muốn truyền nhiệt khí cho thân thể lạnh như băng của cậu.

“ Hai năm rồi. Tích Triều, em đến tốt cùng còn muốn ngủ như vậy bao lâu nữa? Vẫn chưa chịu thức dậy sao? Xem như là vì anh đi, không được sao?”

(Nguyệt: =(=(=(=(...

“Tích Triều... em có nhớ lần đầu chúng ta gặp mặt không. Anh còn nói với em ‘Vị thư sinh này thực tuấn tú lịch sự, khí vũ bất phàm!’, khả nhưng em cũng không thêm liếc mắt nhìn anh lấy một cái. Lần sau, trong căn tin, câu đầu tiên em nói với anh là ‘Về sau... Trừ bỏ công vụ... Thỉnh Thích đội trưởng đừng có nói chuyện với tôi!’. Nói cho em nghe a, lúc ấy lòng anh như muốn đông cứng lại, em thật là nhẫn tâm đi!...

Bất quá, bởi vì là do em nói, nên từng câu từng chữ anh đều nhớ kỹ, vĩnh viễn không quên.

Em có tin không, kiếp trước chúng ta chắc chắn là nhận thức đi? Bởi vì lần đầu gặp được em, em cũng đã nguyên bản tồn tại trong lòng anh rồi...”

Cố Tích Triều nằm trên giường, trước sau như một, tĩnh lặng như mặt hồ không điểm gợn sóng.

“Anh đã từng nói với em, anh sẽ tìm về tất cả những gì em đã mất, hảo hảo bù đắp cho em. Anh còn nói, sẽ thay em san sẻ tất cả những đau khổ. Mỗi câu mỗi từ, đều là xuất phát từ chân tâm...”

Thanh âm Thích Thiếu Thương bắt đầu nghẹn ngào:

“Anh biết là do anh không tốt, ngày đó anh không nên để em một mình ở nhà. Anh đã nói anh sẽ bảo vệ em, thế mà lại không làm được. Tất cả đều là vì anh sai. Em đứng dậy đánh anh, mắng anh đi! Chính là, em đừng trừng phạt anh như thế này, được không? Tích Triều...”

(Nguyệt: cái đoạn tự thoại này của bb mà kéo dài nữa là ta điên mất =(=(=(=(...

.....

Thích Thiếu Thương gục đầu xuống bên mép giường:

“Đến tốt cùng phải như thế nào, chúng ta mới có thể ở bên nhau, Tích Triều?”

Hắn lại liền ngẩng đầu lên, thâm tình nhìn người kia, trong mắt lệ quang thoáng ẩn thoáng hiện:

“Chúng ta chỉ cần làm như lúc đầu gặp mặt là được mà, đúng không, Tích Triều?”

....

“ Vị thư sinh này thật là nhất biểu nhân tài, khí vũ bất phàm!”

.....

“Tích Triều, em không có gì muốn nói với anh sao?”

...

“Chỉ cần một chữ thôi, một chữ là tốt rồi, Tích Triều....”

...

Vẫn không một lời đáp lại, Thích Thiếu Thương xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bông tuyết đang không ngừng rơi, cũng lạnh lẽo rơi cả vào tận tâm can hần.

Chính là, Thích Thiều Thương không kịp nhìn thấy, đôi môi Cố Tích Triều khép mở, tựa hồ đang nói một lời gì đó:

“Thiếu..... Thương....”

——- hoàn chính văn ——-

16. Chương 16: Phiên Ngoại: Hồng Trần Vạn Trượng, Độc Luyện Tích Triều

Thích Thiều Thương lê cả người mệt mỏi về đến nhà, đem chính mình ngã người xuống sofa, một chút cũng không muốn nghĩ phải tái động đây gì nữa....

“Phanh!”

Một thanh âm vỡ vụn thanh thúy vang lên, kéo hần chấn động bật dậy vọt xuống phòng bếp....

“Em, em như thế nào lại ra đây? Anh không phải nói em cứ nghỉ ngơi sao...”

Cố Tích Triều quay đầu liếc mắt nhìn Thích Thiều Thương, cũng không trả lời một câu nào. Cậu ngồi xổm xuống, thật cẩn thận nhặt lấy từng mảnh sứ rơi vỡ trên sàn.

Thích Thiều Thương lập tức ngăn lại:

“Đừng nhúc nhích a! Cẩn thận cắt trúng tay. Anh đến, anh đến!”

Sau đó, hần nhẹ nhàng ôm lấy Cố Tích Triều:

“Không được để cắt trúng tay a. Thật vất vả mới tỉnh lại mà, không được để bản thân có thêm chút thương tổn nào nữa!”

Tránh khỏi đồng hồ dồn rơi vỡ, Thích Thiều Thương ôm lấy Cố Tích Triều đi vào phòng, nhẹ nhàng đặt người kia xuống giường:

“Anh không phải đã nói việc nhà và những thứ khác để anh làm hết cả sao? Em chỉ cần nghỉ ngơi cho khỏe, ngoan ngoãn ở nhà là tốt rồi!”

“Đừng có khoa trương như vậy!”

Cố Tích Triều nhìn vẻ mặt khấn trương hề hề của hần, khóe miệng câu lên một nụ cười không kiềm chế được:

“Em chỉ rửa bát thôi a, không nghĩ tay lại vẫn vô lực như vậy...”

“Đương nhiên, em đã ngủ suốt hai năm!”

Thích Thiều Thương ngồi xuống bên người, cầm lấy tay cậu:

“Đoạn thời gian đó, mỗi ngày anh đều nắm tay em, hảo hảo nói chuyện với em. Chỉ mong một ngày em sẽ trả lời anh, cho dù có hung hăng trừng mắt nhìn anh cũng được.”

“Thiếu Thương....!”

Cố Tích Triều chỉ cảm thấy nơi mũi đau xót, có một luồng nhiệt từ đáy mắt dâng lên, dù cố gắng nhẫn nhịn cũng vẫn bị Thích Thiều Thương phát hiện:

“Làm sao vậy, Tích Triều? Không thoải mái sao? Tay đau hay là....”

“Không, không phải.”

Cố Tích Triều vươn tay giữ chặt người đang đứng dậy, nghĩ muốn giúp cậu đi lấy được:

“Anh đừng đi, em chỉ cần anh cho mượn bả vai thôi, hảo hảo dựa vào một lúc là tốt rồi.”

Thích Thiếu Thương cười đến má lúm đồng tiền ngọt như mật:

“Tùy tiện dựa vào, tùy tiện dựa vào. Đông ấm hạ mát, thoải mái êm ái, hơn nữa, chỉ có Tích Triều được dùng mà thôi!”

Cổ Tích Triều nhìn thẳng vào mắt Thích Thiếu Thương. Đáy mắt người kia hàm chứa tất cả ôn nhu cùng ái ý, còn là ái ý dành riêng cho mình cậu.

Một giọt lệ rơi xuống nơi khóe mắt, Cổ Tích Triều tựa người vào lồng ngực Thích Thiếu Thương, ngấn đầu chủ động hôn lấy môi người kia.

(Nguyệt: ứh, ứh, mn chủ động O.O)

Thích Thiếu Thương nhất thời sửng sốt, cũng liền nhanh chóng tiện đà phản thủ vi công, bá đạo xâm chiếm.

Tất cả nguyên bản một mỗi, đều bị hương vị ngọt ngào làm tiêu biến không còn bóng dáng.

Từ một nụ hôn sâu, lý trí liền nhanh chóng mất đi không chế. Đôi tay vươn lên vạt áo, từng nút từng nút cởi bỏ chướng ngại cô trụ, một mảng da thịt tuyết trắng ôn nhuận lộ ra, càng làm tâm Thích Thiếu Thương dấy lên nhiệt hỏa mờ mịt.

Trong lòng chợt vang lên một đạo thanh âm:

[Không được, thân thể Tích Triều sẽ không chịu nổi. Em vừa mới xuất viện không lâu a!]

Chỉ một khắc chần chừ, người trong lòng ngực tựa như đã nhận ra ý tứ của Thích Thiếu Thương, cả người thoáng run rẩy, nhưng cánh tay lại gắt gao vòng lên, ôm lấy cổ hân.

[Đây là mời gọi sao?]

“Tích Triều? Em khẳng định sao? Ý chí của anh thực rất yếu nhược a.....”

Cổ Tích Triều vùi mặt vào lồng ngực hân, trên mặt truyền đến một cỗ nhiệt khí thiêu đốt. Người kia cư nhiên ở thời điểm này còn có mặt mũi đi hỏi câu hỏi như thế!

[Tinh thần thổ phỉ trước kia biến đi đâu mất rồi?]

Thích Thiếu Thương không nghe Cổ Tích Triều trả lời, chỉ cảm thấy đối phương hướng bờ ngực mình nhẹ nhàng cọ lấy.....

Rốt cuộc đã khắc chế không được nữa, hân cúi đầu hôn thật sâu lên bờ môi người kia, thẳng đến khi Cổ Tích Triều phải chặt vật hô hấp mới chịu ly khai, vừa lòng nhìn đôi môi sưng đỏ điểm lệ như liệt hỏa.

Dần dần lướt môi hôn xuống chiếc cổ tẻ bạc, để lại những đạo dấu vết thật sâu thật nồng đậm ở từng nơi nó đi qua, lại thuận thế trượt xuống, đem khóa hồng anh nho nhỏ trước ngực hàm trụ trong miệng, nhẹ nhàng liếm cắn, làm Cổ Tích Triều tim đập mãnh liệt, cúi đầu khó nhin thốt ra từng đợt thanh âm rên rỉ tiêu hồn.....

[Thật sự là hấp dẫn muốn chết a!]

Thích Thiếu Thương nhanh chóng giải khai quần áo của cả hai người. Cổ Tích Triều theo bản năng, thân thủ chặn lại, liền bị hân chế trụ lấy cổ tay nơi giường thượng, thân thể to lớn ầm ập tức khắc áp xuống.

[Nhất định phải chinh phục được!]

“Chờ..... chờ một chút!”

Nhớ đến ngày trước từng bị tàn nhẫn đối đãi, Cổ Tích Triều nhịn không được, sợ hãi kêu lên.

Thích Thiếu Thương khàn giọng an ủi:

“Đừng sợ, Tích Triều, giao cả cho anh, được không? Để cho anh hảo hảo yêu em, có được không?”

Cổ Tích Triều nhú mày, nghĩ đến vị mẫu thân đã bán cậu gán nợ, lại nghĩ đến tên Hoàng Kim Lân làm lòng cậu ngập tràn đau xót.

Đúng vậy, cả đời này, người đối với cậu tốt nhất, xem cậu như trân bảo, chỉ có mình Thích Thiếu Thương.

.....

Cuồn cuộn hồng trần, biển người mờ mịt. Nếu có một người thật lòng nói yêu người. Nhớ rõ, ngàn vạn lần không được bỏ qua!

.....

Thân thể chậm rãi giãn khai, nhẹ nhàng nhu hòa xuống, mị lực càng tăng thêm gấp bội phần, làm cho lực khống chế của Thích Thiếu Thương đã đạt tới cực hạn, không chút lưỡng lự thẳng tiến vào....

Nhìn Cố Tích Triều hoành mi thụ mục, hấn tuy rằng lòng đau xót không thôi, nhưng đã không thể dừng lại được nữa rồi....

Dù sao, đây chính là thân thể tối ái nhân hấn ngưỡng mộ đã lâu.

.....

Dương quang tỏa sáng.

Thích Thiếu Thương thần thanh khí爽 tỉnh lại, nhìn sang Cố Tích Triều còn ngủ say bên cạnh, đau lòng xoa lấy khuôn mặt cậu.

Đêm qua, chính hấn cũng thật quá mất khống chế a.

Nhanh chóng đứng dậy làm điểm tâm, sau đó cầm bút, viết một bản kiểm điểm dài hai trăm chữ đặt ở đầu giường.

[Viết thành khẩn như vậy, Tích Triều đọc rồi, có lẽ sẽ không sinh khí đi.]

Thích Thiếu Thương vui vẻ nghĩ, liền hôn nhẹ lên má Tích Triều, xuất môn đi làm.

Sắc trời hảo.

Tâm tình hảo.

Bởi vì có Tích Triều.

————- toàn văn hoàn ————

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giua-van-nhan-thien-ha-chi-yeu-doc-minh-em>